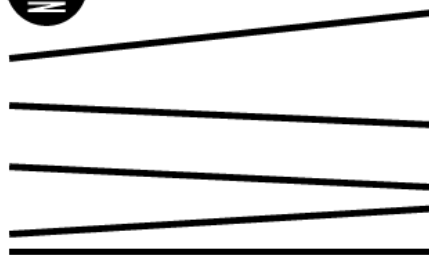

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Ingemann, B. S.; af B.S. Ingemann.

Holger Danske : et Digt

Kjøbenhavn : Andreas Seidelin, 1837

160, [4] s.

DK

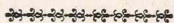
Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Holger Danske.

Et Digt

af

B. S. Ingemann.

Kjøbenhavn 1837.

Trykt og forlagt af Andreas Seidelin,
Hof- og Universitets-Bogtrykker.

Holger Danske.

1812

H. C. Jørgensen.

Indebet 1837.

Library of the University of Copenhagen.

Holger Danfkes Sange.

I.

Sjemmet. Udgang i Verden.

Volger Buches Cange.

Gienmet. Hgong i Herten.

Hilsen til Frænderne.

Vær hilset, mit gamle Fædreland!

Du kjender mig vel ei ganske?

Engang jeg var en navnkundig Mand:

De kaldte mig Holger Danske.

Med mig drev Lykken et underligt Spil:

Hvert Barn mit Navn skulde kjende;

Dog Mænd skulde troe, den Mand var ei til,

Hvis Ry foer til Verdens Ende.

Mit Liv blev givet et sælsomt Kaar:

Det aldrig i Verden ophører,

Og død kan jeg synes i tusind Aar,

Men dog i Løndom mig rører.

Jeg lever i Danstens Hjerte og Sind,
 Jeg lever paa Folkets Lunge.
 Kom ei jeg i Verdenskrøniken ind,
 Dog Skjaldene om mig sjunge.

Min Aand med Folkets Slægter foer hen;
 Dybt slumred den mange Gange.
 Med Folket den vaagner og kommer igjen
 Med Livet i Daad og Gange.

Mit Navn hver Bonde kjender endnu,
 Og glad jeg rækker ham Haanden.
 Mit Levnet kommer hver Dans ihu,
 Som glædes ved Folkeaaanden.

Du veed det, Landsmand! jeg er ei død:
 Med Kraft jeg kommer tilbage;
 Jeg er din fuldtroe Hjælper i Nød
 Paa Dannemarks gamle Dage.

Holger paa Kæmpehoien.

Overgang jeg seer over Marken,
 Hvor Kæmpehoien end staaer,
 Mit tusindaars Hjerter sig rører,
 Alt som jeg var elleve Aar.

Jeg maa opstige paa Hoien
 Og see paa de Stene graae;
 Paa mægtige Overligger
 Jeg atter mig hvile maa.

Og sufer det over Skoven
 I Bøgenes Fødeland,
 Og bruser det dybt fra Boven,
 Jeg nikker til Skov og Strand.

Ret aldrig Hjertet forglætter
 Den Høi, den Skov og den Strand.
 Endnu har min Sjæl dog hjemme
 I Kæmpernes Fædreland.

Fordum og nu.

Ræmperne vare heelt vilde;
 De Karle jeg mindes vel.
 De meente det dog ei ilde
 Fordi de slog Folk ihjel.

De brummed med Skjæg om Munden;
 Men ærlig var deres Lid.
 Godmodig var dog igrunden
 Min Landsmand fra Arilds Tid.

Nu er mine Børn heelt tamme;
 Nu brumme de kun saa smaat.
 Men Blodet er dog det samme:
 End kæmpe de ganske godt.

Nu er de heelt fine og snilde,
 Nu Tiden har dem poleert;
 Mit Folk dog ei mener det ilde
 Fordi det har sig barbeert.

Sangens Fugl.

Til Sagn og Sange og Eventyr

Jeg lytted, der jeg var lille.

Det aldrig den gamle Sangfugl flyer

Fra min Skov, min Dal og min Kilde.

Endnu saa ganger her Sagn om De,

Og Sangen er ei forstummet;

Som Eventyr over Land og Søe,

Flyver Sandhed endnu fornummet.

Fuldgjerne gaaer jeg i Hytten ind;

Jeg hviler hos Gamle og Unge,

Hvor Sangen trænger til Børnets Sind

Og gjenklinger paa Folkets Lunge.

Holgers Sang om hans Moder.

Jeg sprang til Verden; jeg var ei seen;
 Jeg sprælled paa Moders Skjød.
 Min Styrke volded min Moder Meen:
 Hun favned mig og — var død.

Den Dag, de gav mig i Verden Navn,
 Kjær Moder paa Baaren laae;
 Den eneste Gang, hun tog mig i Favn,
 Jeg mangengang tænkte paa.

Jeg greb kun efter Livet med Lyst:
 Hvad Verden gav mig, jeg tog;
 Jeg died ved tvende Nimmers Bryst:
 Den Ene kun lidt forsløg.

Fuldstærk jeg blev ved de Stærkes Varm,
 Fulddanskt ved det danske Brød;
 Men kjærligst favned mig dog hiin Arm,
 Som favned mig stiv og død.

En Krigsmand blev jeg, heelt barst og streng;
 Dog blev jeg om Hjertet blød,
 Hvergang jeg stued en liden Dreng,
 Som sprælled paa Moders Skjød.

Holger Danstes Bugge.

Ved Leire græsse nu Gaar paa Vold,
 Hvor fordem Kæmperne druffe.
 Paa Leire stod der et gammelt Skjold;
 Det blev Holger Danstes Bugge.

Det gamle Skjold var der Lykke ved:
 Det var med Runer indgravet;
 Det bar, som Bugge, til Sjolunds Bred
 Kong Skjold paa Baad over Havet.

I Buggen saae jeg paa Bøg og Eeg;
 De fused ved Borgens Rude.
 Fra Marken tog de den gule Neeg:
 Den blev Holger Danstes Pude.

I Buggen hørte jeg Harpers Klang
 Og Sang om Kæmpernes Seire:
 Det var de danste Skjalde, der sang
 Om Kæmpedrotter paa Leire.

I Buggen smelted en Sang mit Bryst,
 Liig Havfrustemmer fra Boven:
 Det var de danske Jomfruers Røst
 Fra Fruersalen i Skoven.

Jeg glemmer aldrig den danske Sang,
 Som Kæmper og Jomfruer synge;
 Og hvergang jeg hørte Skjoldets Klang
 Jeg hørte min Bugge gynge.

Barndomsdrømme.

Hvad Helger Danste hørte og saae
 Han aned i Barne-Drømme.
 Hvad Skjæbne jeg skulde i Verden saae
 Blev sjunget mig, der jeg i Buggen laae
 Ved Issefjordsbølgernes Strømme.

De Toner jeg kunde ei selv forstaae;
 De klang baade stærke og sømme;
 Men Ammerne sad og lyded derpaa.
 Jeg strakte ud mine Hænder smaa
 Og greb efter Synet i Drømme.

Jeg Bjerge med deilige Slotte saae
 Paa tonende Skyer svømme;
 Opslog jeg Diet, var Himlen blaa,
 De flyvende Skyer peged jeg paa.
 Til Liv blev de levende Drømme.

Feerne ved Holgers Bugge.

Ser Feer stod ved min Bugge og sang;
 Det underfuldt gennem mit Liv gjenklang.

Om Nordens Kraft og Fædrenes Mod
 Klang Kæmpesangen til Marv og Blod.

Den toned stolt med Valkyrierøst
 Fra Gloriandes pantsrede Bryst.

Og Sværdet, min Haand paa Ronceval sprang
 Alt klirred i Skjoldmogens Buggesang.

Hvad Tid og Stund det Store maa stee,
 Det veed den gunstige Leiligheds Fee:

Vis Palestina ved Buggen sang
 Om Klarhed i Tidernes dunkle Gang.

Og rolig i Verdens fredløse Tid
 Jeg greb Bedriftens gunstige Tid.

Om Seirens Lykke, om Laurens Krands
Sang Pharamunda i Morgenglands.

Men Meliora gav lystigt Sind,
Hun aanded Roser paa Barnets Kind.

Persina hvisted, hjærlig og øm,
Om Kjærlighedslykkens anende Drøm.

Men Dybets Dyb i Naturens Bryst
Guldbetonig Klang i Morganas Røst.

Hvad Tryllerøst sang mig i Sjælen ind,
Blev Tryllegaver i Barnets Sind.

Lil Jdræt voxed, med Liv og Lyst,
Hvad Feerne saaede med Sang i mit Bryst.

Ænlsen i Guder-Lunden.

I Herthas tusende Skove
 Stod gamle Guder af Steen.
 Ved Issefjorddybets Bove
 Laae blodige Offerbeen.
 Der strenge Nørner henfore
 Ved Nat over Borg og Hav;
 Og Røster, alvorlig store,
 Udgik fra Kæmpernes Grav.

Men naar det rødmed i Øster,
 Og Fuglen i Skoven sang,
 Der tusind mildere Røster
 Gjennem Naturen klang.
 Det hvistled i Offerlunden,
 Hvor Holger Danske blev fød:
 "Ny Jord af Hav er oprunden —
 Den gamle Verden er død."

Jeg sad hos de stærke Ammer
 Paa Borgen ved Skov og Fjord;
 Jeg lytted i dunkle Kammer
 Til Sangen om gamle Nord.
 Den Sang vel aldrig jeg glemmer:
 Den Klang mig som Rorerøst;
 Dog dybest Klang mig de Stemmer,
 Som lønligst smelted mit Bryst.

Holgers Sang om Wittekind *).

J Trug paa Issefjordbreen
 Jeg gynged mangel Stund;
 Og Ulveungen fra Skoven
 Den blev Holger Danstes Hund.
 Jeg rusted Vestet i Ore;
 Vi sad under Vord med Lyst.
 Der fik jeg en Dag at hore
 Den store Wittekindes Røst.

Jeg saae hiin Kæmpe, fuldmodig,
 Ved Leirekongens Vord.
 Men Kæmpens Hjelms var blodig;
 Han mæled og saae mod Jord:
 "Mig fulgte Guder til Seire;
 "Nu er jeg en hjemløs Gjest:
 "Mig fulgte kun til Leire
 "Mit Sværd og min gode Hest."

*) Den store Saxernes Høvding; han blev overvunden af Keiser Carl den Store, og søgte Tilflugt og Hjælp hos Kong Gattrik i Danmark, som efter Krønikerne var Holger Danstes Fader, og som paa den Tid, da han bestred Carl den Store, her antages at have været den mægtigste Fyrste i Danmark og beklædet Dvergekongethronen paa Leire.

"For Irminsulens *) Vre

"Jeg blødte mangan Gang.

"Jeg knuste Keiserens Hære;

"Mit Navn havde mægtig Klang.

"For første Gang jeg leder

"Om Værn mod Mandevold;

"Med Blusfel Wittekind beder

"Om Skjærm under Danestjold."

Dankongen brat sig reiser;

Han mæler et mægtigt Ord:

"Jeg værger dig mod hver Keiser

"Og mod hver Tætte paa Jord.

"Lad komme tusind Hære!

"Lad lyne al Verdens Spjød!

"Ved Thor og Dankongens Vre!

"Jeg jager min Gjest ei ud."

Det Ord blev ei til Skamme:

Kong Gottrik i Harnist foer.

Mod Keiserens Driflamme **)

Han kæmped med Tyr og Thor.

*) Den store saviske Afguds Billede.

**) Det hellige Banner, siden de franke Kongers Palladium.

Carl vendte brat sin Ganger;
 Det blev ham en blodig Dag.
 Til Hævn han knuste Fanger *)
 Og Guder med Dreftag.

En Dag i Leire = Falden,
 Stod Carlands Wittekind:
 "Nu Irminsulen er falden;
 "Min Gud var død og blind.
 "Han aldrig meer sig reiser:
 "Os knuste Christgudens Fod;
 "Zan boier mig ved den Keiser,
 "Som døber Verden i Blod."

Der Holger Danffe var liden,
 Han hørte Wittekinds Ord.
 Det Ord jeg tyded siden;
 Jeg saae den Mægtiges Spor.
 Høit Kirketaarnet kneiser,
 Hvor Irminsulen stod;
 Men Dankongen trodsed den Keiser,
 Som døbte Verden i Blod.

*) 4500 hedenske Saxer.

Holgers Bortsendelse.

Kong Gøttrik sad ene paa Leire Borg,
 Og mørkt var Dankongens Sind.
 Den Stund, jeg blev fød, jeg voldte ham Sorg:
 Ret aldrig han klapped min Kind.

Ret aldrig han saae paa Sønnen med Øst,
 Der voldte sin Moders Død.
 Hvergang han hørte min stærke Røst,
 Han ønsked, jeg var ei fød.

Dankongen gav mig i Stifmoders Magt;
 Den Nød jeg døied dog fort:
 Kong Gøttrik svoer med Keiseren Pagt;
 Mig gav han til Gidsel bort.

Jeg vorte op i Keiserens Gaard,
 Langt borte fra Danmarks Strand;
 Men hvergang Eovalen quiddred om Vaar,
 Den sang om mit Fædreland.

Dg hvergang Sommerens Værte sang,
 Dg Svanen seiled i Sø,
 Jeg tænkte paa Danmarks Sangfuglebang
 Dg Havet ved Bøgenes De.

Daaben i Rhin.

Der floi giennem Verden en Tanke;
 Dens Ringe var blodig rød:
 Carolus, hiin store Franke,
 Har voldet sin Broders Død.

Jeg saae ham en Pindsemorgen;
 Der døbtes Saxer i Rhin.
 Han kom fra Ingelheim = Borgen
 Alt med Mester Alcuin.

I Bog var Britten hans Mester;
 Men Drotten var størst blandt Mænd.
 Blandt Skjalde, Viismand og Præster
 Han knæled med Sværd ved Lænd.

Jeg kunde hans Andagt høre,
 Mens Sværdet mod Stenen klang;
 Men sært mig flurred i Ore
 Hvad Fuglen i Løndom sang.

Jeg støtter ei Keiserens Throne,
 Jeg sparker hans Tro med Fod,
 Klæber der ved hans Krone
 En Draabe af Broderblod.

Jeg saae Carolus i Diet:
 Det var som en aaben Bog.
 Jeg saae, hans Tro var ei løiet:
 Den Drot sin Broder ei slog.

Jeg saae den Mægtiges Pande;
 Jeg æred den Høiheds Aand,
 Der tvang Longobarders Lande
 Og lagde Wildmænd i Baand.

Mod Carl blev Kæmper til Dværge;
 Dog mildt var hans Diesyn.
 Med Troen, som løfter Bjerger,
 Hans Blik mig slog, som et Lyn.

Jeg kunde det ei udgrandske;
 Det gik over min Forstand:
 I Rhinen sprang Holger Danske —
 Sprang op som en Christenmand.

Skriveren og Keiserens Datter.

Jeg stod en Vinteraften i Frankernes Stad
 Ved den fremmede Flod.

Keiseren var kommen. Nacherseren var glad.
 Blandt Væbnerne jeg stod;
 Helger Danste var Keiserens Gidsel.

Det glimted over Floden fra Keiserens Gaard.
 Der var Dands; der var Spil.
 Lettest fløi Prindsessen med Perler i sit Haar;
 Med Gammen saae jeg til.
 Men lykkeligst var Keiserens Skrifer.

Prindsessen dandsed deiligt i Skriferens Arm
 Paa det straalende Slet.
 Alor Longobarden stod bleeg og guul af Harm;
 Men jeg dem undte godt:
 Skjønne Viser sang Keiserens Skrifer.

Jeg stod i Vinternatten ved Fruernes Hald

Paa den nyfaldne Sne.

Emma skjald for Wren; hun bæved for sin Skjald;

Det Ingen maatte see:

Hun fra Buret bar Keiserens Skrifer.

I Matten paa Altanen jeg Keiseren saae;

Han ei mæled et Ord.

Alor Longobarden stod guul og saae derpaa;

Men Døden jeg ham svoer.

Longobarden bar Keiserens Banner.

Jeg gik den anden Aften i Frankernes Stad

Blandt Drabanernes Hær.

Keiseren i Raadet hos Erkebispens sad;

Paa Borgen blinked Sværd.

Der var mørkt i den Mægtiges Haller.

Jeg hørte hvor de mumled i Frankernes Maal

Med den fremmede Flod.

Alor Longobarden reed guul og bleeg i Staal;

Jeg Frankerne forstod;

Høit de mumled om Keiserens Brede.

Jeg stod den tredie Aften i Keiserens Gaard

Bed den straalende Hald.

Keiserens Datter bar Brudefrands i Haar,

Og Brudgem var hans Skjald.

Hele Verden saae Eginhards Lykke.

Holger Danstes Sange.

II.

Holgers Ungdom.

Volger. Dantes. Dante.

II

Volger. Dante.

Holgers første Bedrift.

Kong Gottrik brød Tro og Love *),

Og Keiseren var os gram.

Jeg kunde for Harm ei sove,

Og rød var min Kind af Skam.

Jeg fulgte den store Keiser

Til Rom mod Avarers Vold.

Med Keiserens Banner kneiser

Lombarden med Drage = Skjold.

Jeg saae paa Lombardens Dø,

Han tænkte paa Sviig og Sneed.

Jeg agted paa Skjælmen nøie :

I Døst han Banneret sneed.

*) Efter Krønikerne havde Kong Gottrik samfundet enten Keiserens Gesandter eller Gidslerne.

Hver Christen veeg med de Franske;

Uvaren med Seir foer frem.

Ei ændsed de Holger Danske;

Mit Glavind dog sang med Klem.

Det sang for Lombardens Dre,

Og Sjælen med Gru han slap.

— Lad mig Standarten nu føre!

Jeg sprang paa hans Ganger rap.

Hans Guldhjelm dækked mig Panden;

Hans Brynie Klang om mit Bryst.

Gjenfunden var Bannersmanden;

Hans Skjold var fremmerst i Dyst.

Heit pristet Lombarder = Skjælmen;

Jeg svinged hans Bannerstang.

Jeg loe paa Danst under Hjelmen,

Og atter mit Glavind sang.

Det sang, som Lügkloffen ringer,

Hvor Vildmænd Keiseren bandt.

Fri svang sig Carl paa min Springer,

Og store Seier vi vandt.

For Seiren prisste de Franste
 Lombarden, jeg gav sin Rest.
 Bag Hjelmen loe Holger Danste:
 Jeg kjendte Lombarden bedst.

Ei kjendte mig Keiserens Døie;
 Han var mig til Døden gram.
 Mit Knæ saa maatte jeg bøie;
 Jeg Ridderlaget fornam:

"Lombard! du var tro og ærlig,
 "Og Mod du har som en Franst;
 "Som Tydsten du hjalp mig kjærlig,
 "Og ei som en troløs Danst" —

Op sprang jeg med Fryd og Smerte,
 Jeg nævned mit danste Navn;
 Brat smelted Keiserens Hjerte —
 Han tog Holger Danste i Favn.

Holger Danskes Bro.

Carl seired ved Romas Porte,
 Og Holger Danske var med.
 Paa Hingste, vilde og sorte,
 Toer Orknens Sønner afsted.

Avaren spinged sin Landse
 Med christne Hoveder paa.
 Jeg lærte min Hingst at dandse
 Paa Purpur og Silke blaa.

I Purpur og Silkeklæder
 Laae Liig under Hesteflo.
 Den Dei til Seier og Hæder
 Blev kaldt Holger Danskes Bro.

Holger og den indiske Fyrste.

Jeg saae Fyrst Carvel ved Liberens Rand;
 Paa Epyd ham naaede min Handske.
 Jeg stævned den asiatiske Mand
 Til Holmgang med Holger Danste.

Fyrst Carvel reed til sit gyldne Telt;
 Der sad den indiske Skjønne:
 "Den bedste Ridder og største Helt
 "Skal Hindostans Lillie lønne."

Trompeter stingred fra Hær til Hær;
 I Midten flød Liberens Bøve.
 Høit mellem Hærenes Banner og Spær
 Laae Den med Oliestøve.

Paa Den fegted vi, Bryn mod Bryn,
 Og Gnister foer os af Die;
 I Luften mødtes Sværdenes Lyn:
 Stor Hede maatte vi døie.

Den deilige Gloriant saae derpaa;
 I Lokkerne fletted hun Krandsen.
 Med Seirherren skulde Prindsessen gaae
 Fra Valen til Bryllupsdansen.

Fra Teltet saae hun vort Ridderspil.
 Mig undte hun ei saa ilde;
 Men Orknens Ridder blikked hun til
 Med Dine Hærlighedsmilde.

Alt fik jeg til Asiaten Kam,
 Da blinked Landser fra Skoven:
 Hans Venner frelste hans Liv med Skam;
 Til Skjændsel blev Ridderloven.

Dog før jeg faldt i de Bantroes Vold,
 Det kosted blodige Pander;
 Mod Tyrsten jeg kyld mit knuste Skjold:
 "Elig Seier min Gud forbander."

Jeg saae hans Kind: den var rød som Blod;
 Jeg Flammen saae i hans Øie.
 Hvad stolt han mæled, jeg ei forstod;
 Jeg agted hans Væge føie.

Brat Fyrsten jeg paa Araberen saae;
 Den fløi som med Svalevinger.
 Hvor Flodens dybeste Strømme gaae,
 Bortfømmet Orkenens Springer.

De Vantroe studsed. Der var stor Larm.
 Kun lidet glæded dem Seiren:
 Fyrst Carvel kjøled i Floden sin Harm;
 Han fømmet til — Christenleiren.

Holger og Prindsesse Gloriant.

Blandt Hedninger laae jeg i Vast og Vaand;
 Jeg bandte de vantroe Sjæle.
 Da løstes jeg af saa deilig en Haand,
 Og mildere blev mit Mæle.

Prindsesse Gloriant for mig stod;
 Fra Kinden løstet hun Sløret.
 Hun Lyren slog ved sin Fanges Fod;
 Heelt sødt det Klang mig i Dret.

Hun sang om Orkenens ranke Søn,
 Hun sang om sin Hjertenskjære.
 Hun sang om Kjærligheds skønne Løn;
 Hun sang om Trost og Vre.

Hun sang om den Elskedes Blomsterbrev:
 Nys kom det paa Duens Binge.
 Et Laurbærblad hun fra Myrthen rev;
 Det skulde hun Dansten bringe:

"Min Orn er fløiet til Keiserens Haand;
 "Selv bandt han sin Fod med Vre:
 "Til Nordens Bjørn er løst af sit Baand,
 "Vil Ornen Lænkerne bære."

Jeg lytted til den Deiliges Røst;
 Jeg saae i de Dine sorte;
 I Fangeaarnet sad jeg med Lyst;
 Skjönt klang mig Fængselets Porte.

Med Alvor mænged jeg Skjemt iblandt:
 Jeg priste mit Buur med Gammen.
 Jeg æred Ornen, som selv sig bandt;
 Med Magt saa dulgte jeg Flammen.

Jeg saae paa Prindsessen rolig og mild,
 Hver Gang hun sang i mit Fængsel;
 Men — aldrig var jeg i hedere Ild,
 Og aldrig i større Drængsel.

Glæden i Fængslet.

Sjæle = Gammen i min Trængsel,

Hvor de milde Toner Klang!

Kjære Lyd af rustne Hængsel!

Solglimt gjennem dunkle Gang!

Deilighed i stumle Fængsel,

Hvor den vantroe Skjønne sang!

Sjæle = Gammen i min Trængsel,

Hvor de milde Toner Klang!

Fryd og Trængsel hos Veninden

Med den underfulde Røst!

Glæde i Sjælen! Smil paa Kinden!

Spøg paa Læben! Storm i Bryst!

Fred foruden — Kamp forinden —

Det var Smerte; det var Lyst.

Fryd og Trængsel hos Veninden

Med den underfulde Røst!

Holgers Liv i Fængslet.

De Døgn, jeg sad i Fængsel, jeg giver ei bert
 For en Sommer fuldsfjøn i det Grønne;
 Mig Dagen var stakket, og Natten var kort:
 Jeg tænkte paa den fremmede Skjønne.

Hver Dag jeg hørte Sangen fra Gloriant's Bryst,
 Og min Sjæl var som Fugl i det Grønne.
 Om Natten jeg drømte om Sangen med Lyst;
 Jeg drømte om den fremmede Skjønne.

Jeg tænkte med al Vre; jeg drømte med Ligt,
 Som en Fugl om en Blomst i det Grønne.
 Kun Ulv spiler Kloen, naar Lammet er smukt;
 Men Ridder bærer Sværd for de Skjønne.

Hver Aften hun mig bandt i mit Fængenslæbs Baand;
 Jeg det bar som en Falk i det Grønne.
 Min Læbe kun rørte den Deiliges Håand;
 Da rødmed vel den fremmede Skjønne.

Hver Morgen, naar hun løste sin Fange af Baand,
 Var hun selv som en Fugl i det Grønne.
 Hun smilede og sang, og hun rakte mig Haand;
 Min Elsker var dog stum hos den Skønne.

Det Skjønneſte.

Til Roſengaarden gik jeg i Jomfruens Baand;
 Der ſtod Roſer og Lillier paa Enge.
 Meer ſjøn dog, end Lillien, var Jomfruens Haand,
 Naar Fingrene dandsed paa Strænge.

I Roſengaarden quiddred Smaaſugle med Lyſt;
 Der var liſligt i Sangfuglebrimlen.
 Meer ſjøn dog var Jomfruens ſmeltende Roſt,
 End Fuglenes Sang under Himlen.

Paa Eiberſtrømmen ſaae jeg, naar Dagen blev varm;
 Paa dens Volger dvæled mit Die.
 Meer ſjøn dog var Jomfruens følgende Barm,
 Naar Tankerne fløi mod det Høie.

I Matten ſtod jeg ene, naar Maanen opgik,
 Og i Gloden Smaastjernerne glimted.
 Meer ſkjönt dog var Jomfruens tindrende Blik,
 End alle de Stjerner, jeg ſkimted.

Gloriants Priis.

Haand! du deilige Haand, som leged paa Strænge!
 Under dig bæved Strængene saligt og længe.

Svimmel endnu

Kommer min Sjæl dig ihu,

Haand! du deilige Haand, som leged paa Strænge!

Røst! du herlige Røst! dybttonende Stemme!

Aldrig den fangne Ridder kunde dig glemme.

Hvor du henklang,

Smelted du Hierter i Sang —

Røst! du herlige Røst! dybttonende Stemme!

Barm! blufærdige Barm, som strengt dig tilhylled,

Medens dit Hav af Toner Fangen fortrylled!

Drømme blev Sang,

Fulgte din følgende Gang,

Barm! blufærdige Barm, som strengt dig tilhylled!

Dine! deilige Dine, funklende, sorte!
 I eders Blik var Glands fra Himmerigs Porte.

Fast i den Glands

Gik jeg fra Samling og Sands —

Dine! deilige Dine, funklende, sorte!

Sjæl! du flyvende Sjæl! du kjærlige høie!

Du var i Haand og i Røst, i Varm og i Die.

Dig jeg endnu

Kommer graahærdet ihu —

Sjæl! du flyvende Sjæl! du kjærlige høie!

Holger Danske og Burmand.

Der klang til Danmark en Kæmpesang
Om Burmand og Holger Danske*).

Der Burmand jeg hilfed første Gang,
Det skete med Staal og Handske.

Det gjaldt Klenodet med større Glands,
End Kronen, Keiserne bære:
Det gjaldt den færeste Brudekrands
Og Jomfru Gloriant's Vre.

For Klaffer græd Jomfru Gloriant;
Jeg saae den Deilliges Jammer.
For Vren jeg satte mit Hoved i Pant;
Jeg sprang fra mit Fængselskammer.

Jeg mødte Kæmpens glubende Blik;
Min Handske fløi mod hans Tunge:
Jeg vilde ham lære med bedre Skik
Om ædle Jomfruer sjunge.

*) See Kæmpevisen hos Peder Enev.

Det aldrig hørte jeg værre Mund;

Ei saae jeg sortere Veiler:

Med Burmands Mæle tuder en Hund,

Naar Maanen i Skyen seiler.

Med Tænder beed han mit Ridderpant;

Wilde flammed Dinenes Lue.

Jeg reed mod Lybiens Elefant

Til Kamp for Hindostans Due.

Vi stred paa Den i Liberens Flod

I Olieffovenes Skygge.

Paa Kinden randt mig det unge Blod;

Men det var mit Hæderssmykke.

Prindsesse Gloriant saae derpaa;

Fiernt saae det Krigernes Hære.

Den sorte Burmand blev rød og blaa,

Alt for den Deiliges Vre.

Tre Dage skifted vi Hug og Stik;

Vi drabelig Landserne svunge.

Dog Burmand aldrig med bedre Stik

Sik lært at beile og svinge.

Hans krumme Klinge var fra Damast;

Hans StridsHINGST var af de Spanste.

Mit Glavind splintred hans Vandebraft —

Det Glavind var af de Danste.

Holgers Besøg i Keiserleiren.

Burmand laae paa Liversen,
 Svømmed i sit sorte Blod.
 Holger hilfed Fyrstemøen;
 Hos min døde Hingst jeg stod.

Over Kampen foer den Spanste,
 Hingsten med det ædle Blod.
 Paa dens Ryg sprang Holger Danste,
 Svømmed over Liverss Flod.

Fængslet ventede mig for Aften;
 Vel jeg kom mit Ord ihu.
 Raft henrev mig Ungdomskraften:
 Sol var langt fra Hav endnu.

Hingsten sprang til Keiserleiren;
 Kort jeg var min Keisers Gjest.
 Til mit Tangetaarn, trods Seiren,
 Vendte jeg min spanste Hest.

Hil Jer! — Klang min Røst mod Leiren —

Lykken fulgte mig idag.

Roland! hent imorgen Seiren!

Sving den store Keisers Flag!

Følg ham, Jærnings-Dybt af Helte!

Iver! Oliver! Turpin!

Hertug Samsen! stram dit Bælte!

Sving dit Ridderspær, Gerin!

Raske Ottum! flyng din Landse!

Op, hver Løve, stærk og stor!

Bolter! lad din Ganger dansse!

Reis dig, Ridderskabets Flor!

Og der Holgers Røst forstummed,

Bruste Leiren, som et Hav.

Kampens stærke Løver brummed;

Carl et mægtigt Vink dem gav.

Roland spinged Driflammen;

Hæren reiste sig med Lyst.

Lil mit Fangetaarn med Gammen

Reed jeg rast med Solen Dyst.

Atter knirked Daarnets Hængsel;
 Hjernt Prindsessen for mig sang.
 Holger drømte glad i Fængsel,
 Vakte's brat ved Daabenklang.

Det var Keiserleirens Helte,
 Roland, Oliver, Turpin;
 Mure hørte jeg dem vælte —
 Det var Samson og Gerin.

Der blev Jubel efter Drængsel:
 Keiser Carl var Pavens Gjest.
 Roland sprængte Holgers Fængsel —
 Jeg kom med til Kroningsfest.

Kroningsdagen.

Der var Pragt i Pavestaden;

Alle Romas Klokker Klang.

Der var Glædeslarm paa Gaden;

Alle Romas Klerker sang.

Paven satte Verdenskronen

Paa den største Keisers Haar.

Holger Danste stod ved Thronen,

Hvor St. Peders = Stolen staaer.

Roland stod ved Holgers Side

Og Fyrst Carvel uden Baand.

Orknens Søn med Ord fuldblide

Rakte mig sin Heltehaand.

Skjønne Dine paa os hviled;

Der var Elstovsblik iblandt.

Men blandt alle Skjønne smiled

Skjønneft Jomfru Gloriant.

Brudeparret.

Keiseren undte Fyrst Carvel godt:

Han vilde til Daab ham tvinge;

Med Daab han loved ham Lehn og Slet.

Det agted Hedningen ringe:

"Frihed er bedre i Tigerens Drk,

End Lænker i Hersterens Sale."

Brat Keiserens store Pande blev mørk;

Det var ham en dristig Sale.

Keiseren saae Jomfru Gloriant;

Han nikked til Holger Danske:

"Eders er Jomfrufrandsen, I vandt —

I greeb den med Ridderhandffe."

Holger blev som et dryppende Blod;

Til Jorden slog jeg mit Die:

"Er Keiser Carl Holger Danske god,

En Bøn saa vil I mig soie."

Keiseren nikked. Jeg blev fuldglad:

"Hr. Keiser! und mig en Gammen!

Lad mig ei stille de Sjæle ad,

Vor Herre vil have tilsammen!"

"Vil I høre min første Bøn,

Dving ei til Troen den Brave!

Giv Hindestans Mø til Orkenens Søn!

Og gjør ei Ornen til Slave!"

Bønnen hued ei Keiseren stort;

Dog frie han bød dem berdrage.

De græd ved mit Bryst bag Romas Port;

Det mindes jeg alle Dage.

Trylleslottet.

Jeg stod i den venlige Sommerqvæl
 Paa Fjeldet ved Velflands Strande.
 Et Seil mig vinked et fjernt Farvel
 Og dukked i blinkende Blande.

Jeg stirred efter det hvide Seil;
 Det svandt, hvor Solranden lued.
 Med Seilet gleed over Havets Speil
 Den favreste Jomfru, jeg skued.

Men see! hvor Seilet og Solen svandt,
 Opsteg en Stad for mit Øie:
 Af Bølgen vel tusind Taarne oprandt
 Med Kroner og gyldne Fløie.

Og Staden var et eneste Slot,
 Et Slot af tusind Palladser.
 De spillede i Guldglands og Himmelblaat
 De himmelstræbende Masser.

Og Slottet stod paa en himmelsk Øe
 Paa Vjergets straalende Linde.
 Altanen sig speilede i glødende Søe;
 Der stod den deiligste Qvinde.

Saa fien var ei Jomfru Gloriant;
 Slig Herlighed Jorden ei kjender.
 Hun stod i Purpurfjens Gevant,
 Med Krands i vinkende Hænder.

Jeg saae de bølgende Lokkers Strøm;
 Det deilige Hoved var bøiet.
 Det var som Naturens dybeste Drøm
 Var malt den Skjønne i Diet.

Det var mig som kjendte jeg Synet godt
 Alt fra mine Barndomsdrømme.
 I Skjen saae jeg Morganas Slot;
 Det svømmed paa Rosenstrømme.

Med Skjen den Deiliges Billed' spandt —
 Til Luft blev Daarne og Fløie;
 Men herligt af Sjælens Dyb det oprandt,
 Hvergang jeg lukte mit Die.

Solger Danstes Sange.

III.

Heltelivet.

Gelehrter Ratgeber

III

Gelehrter

Holger Danstkes Bei.

Jeg frit mig tumled i Verden om;
Jeg fulgte mit danske Sind:
Den Røst, der ærlig fra Hjertet kom,
I brave Hjerter foer ind.

I Skoven Klang det alt som man sang;
Det lærte mig Store og Smaa;
Mit Skjold og min Livsang gav jeg dog Klang,
Og tog hvad der fulgte paa.

Den Hedning gav jeg gjerne Gudsfred,
Der beed for sin Tro, som en Hund.
Den Christen smed jeg i Dyndet ned,
Der kun havde Troen i Mund.

Blandt Skovens Ulve tuded jeg ei;

Lil Sneggang stod ei min Hu.

Jeg kom dog længst paa den lige Wei;

Den Wei veed Dansken endnu.

Keiser Carl.

Saa venlig en Drot jeg aldrig saae
 Som Keiser Carl med de Dine blaa;
 Men saae jeg Carolus i Harm opgløde,
 Seg før vilde Lybiens Parder møde.

Carolus var stor, dog tilmaade lang;
 Om Panden de rødbrune Lokker hang.
 Hans Hoved var rundt, hans Dine store;
 Paa Ornevinger hans Tanker fore.

Hans Kind var flarp, mere bruun, end rød;
 I Spøg han Gangerens Hovsko brød.
 I Kraftleeg stod han paa høiest Stade
 Og løfted en Ridder i Staal og Plade.

I Fyrsternes Raad var Keiseren størst;
 Hvad Stort han saae oplystet han først.
 Han sad blandt Skjalde, Wiismænd og Præster
 Og æred hver Tankens og Ordets Mester.

J Dyst var Carl en luende Brand:
 Hans Landse nedlyned Hest og Mand;
 Sit Sværd han svinged med Seiersglæde,
 Og Sværdet gjennemffjar Staal som Klæde.

Jeg mange kronede Hoveder saae;
 Men alle de var mod Carolus smaa.
 Dog Keiserens Krone jeg agted føie
 Mod Anden, jeg saae i den Stores Die.

De tolv Tævninger.

Tolv Riddere sad ved Keiserens Bord;
 Den trettende med dem i Kamp udfoer.
 Saalænge jeg reed med de Tolv i Dyst,
 Indtil vi deelte Hæder og Lyst.

Geert leged med Landser i Dyst fuldsnild;
 Stolt Engeler reed med Sang gjennem Fld.
 Naar Hertug Samson i Hal indtreen,
 Da rysted baade Planker og Steen.

I Dystløb kom Ingen Hr. Iver nær;
 Berin kunde gribe det flyvende Spær.
 Hr. Bove oprykked Egen med Rod,
 Og Ottum svømmed som Fisk i Flod.

Gerin stød Ornen i høiest Flugt;
 Grev Wolter sprængte hver Port, som var luft.
 Hvor Jomfruer nikked bag Bitter og Stang,
 Som Fugl over Muur sig Oliver spang.

Den største Jævning var from, som stærk:
 Turpin bar Pantser og Messesærk;
 For Hedningssælene Bispen bad,
 Naar Krop og Hoved han splitted ad.

Den Mindste sad øverst ved Keiserens Bord;
 Hans Navn med Ry gjennem Verden foer:
 Den mindste Jævning, fuldraft og støn,
 Var Roland, Keiserens Søstersøn.

Naar Roland i Fruerstuen sang,
 I Stegerset alle Smaaterner sprang;
 Men blæste Roland til Strid paa Luur,
 Da gungred i Borgen Port og Muur.

De Jævninger glemmer jeg ingen Stund:
 Hiin Bisp var en Mand til Haand, som til Mund.
 Det aldrig jeg hører et Horn endnu,
 Min Sjæl jo kommer Roland ihu.

Baabenhvile.

Med Mænd var Helger lidt mut iblandt,
 Naar Mænd saae skjævt til min Lykke.
 Den Krands, mig de Skjønnes Hænder bandt,
 Jeg heldt for mit bedste Smykke.

Blandt Mænd bedst hued mig Baabenklang,
 Og Harpetoner blandt Fruer.
 Jeg hørte heller Jomfruers Sang,
 End Skraalet i Drikkestuer.

Var Sværdet paa Kæmpernes Hjelme slidt,
 Jeg helst det hvæssed hos Skjalden.
 Blandt Troubadourerne sad jeg tidt
 Med Roland i Fruerhalden.

Vi undte hinanden Vren fro;
 Vi saae ei skjævt til hinanden.
 Ad Dværgenes Avindsblik vi loe
 Med Jomfruers Krands paa Panden.

Triumphdagen.

Carolus bar Verdenskronen;
 Han holdt Triumph i Paris.
 Tre Fyrster knelede for Thronen;
 Høit Skjaldene sang hans Priis.

Blandt Troubadourernes Klynge
 Jeg stod i den høie Hald.
 Jeg hørte Eginhard synge;
 Han var en lykkelig Skjald.

Jeg prisste Skriverens Lykke,
 Som Keiserens Datter vandt.
 Selv bar jeg paa Hjelmens Smykke
 Skjøn Gloriant's Venstabs - Pant.

Jeg saae paa den store Keiser
 Og Kongerne ved hans Fod.
 Først Maurerkongen sig reiser;
 Hans Nafn var rødt som Blod.

Han trued med Hænerblikke,
 Mens Drosfabæden han svoer.
 Jeg troede Argoland ikke:
 Med Harm han sluged hvert Ord.

Lombarderkongen stod høiet;
 Gæst mindre troede jeg ham:
 Jeg saae Desider i Diet;
 Det gløded med dulgte Skam.

Den tredie Fyrste heelt mægtig
 Oplofted sin Kæmpehaand.
 Hans Eed mig tyktes fuldvægtig;
 Han svoer med frimodig Aand.

Ham saae jeg, da jeg var liden
 Og sad med Ulv under Bord.
 Nu stod jeg Roland ved Siden
 Og hørte Wittekinds Ord.

Jeg kunde min Fryd ei dæmpe:
 Han svoer ved den christne Tro.
 I Kæne sank Lydsfernes Kæmpe,
 Soer op som en Ridder fro.

Løftet i Leiren.

Keiseren gav mig Borg og Lehn
 Dertil stor Magt og Vre;
 Ei heller var jeg til Orlog seen;
 Jeg maatte hans Banner bære.

Brudt var Lombardens Pagt og Eed;
 Fjernt Maurerkongen smyste.
 Med Hæder Keiserens Orne stred;
 Høit Roland i Kampen lyste.

Seiren omsloi min Bannerstang,
 Og Lykkens Fugl min Landse:
 Paa Borgen Dronningens Møer sang
 De smykked min Hjelm med Krandsse.

Herrerne saae lidt skjævt ilen,
 Naar Jomfrusang mig priste;
 Og mindst forlystet Keiserens Søn
 Den Hæder, han selv forliste.

Carlot var Keiserens Diefteen;
 Hans Sjal var Glød og Flamme.
 Med Himlen kneised den unge Green
 Fra Jordens høieste Stamme.

Blæste Roland ved Seirens Fæst,
 Blev Carlots Blik heelt vilde;
 Naar Prindsen sad paa sin Faders Hæst,
 Ham Verden tyktes for lille.

Keiseren gav jeg glad mit Ord;
 Det Ord blev svært at holde:
 Ung Carlots Liv trygt Bærge jeg soer
 Til Holgers Lemmer blev Kolde.

Carlots Moder en Dag jeg saae;
 Hun vinked bleeg fra Evalen.
 Prindsen foer i sin Rustning blaa
 Med Hæren igjennem Dalen.

Deilig blinked i Staalets Glands
 Den Helt med Jomfrulemmen;
 For Rolands og Holger Danstes Krands
 Selv Verdenskronen han glemmer.

Carlot i Slaget vilde fremføer;
 Sit Liv han agted feie.
 Den Ven, der hjalp ham, Døden han søer;
 Han blødt med Lyn i Die.

Lidet jeg ændsed Drengens Harm;
 Jeg seired mod hans Villie;
 Jeg vristed ham ud af Dødens Arm;
 Han blegned alt som en Lillie.

Sværdet han greb fra Jorden brat;
 Dets Lyn mig foer mod Panden.
 I Pant jeg havde min Vre sat:
 Jeg bøded med Skjolderanden.

Aldrig udholdt jeg værre Dyst:
 Jeg stod som Marmorstøtte;
 Mig Pladerne sprang fra Skulder og Bryst;
 En Stund fuldstille jeg blødt.

Længe jeg huffed den dyre Gød;
 Jeg kold hvert Saar led brænde.
 Til sidst blev Holger Danste dog vred,
 Og brat havde Tvisten Ende.

Aldrig saae jeg en værre Dag:

Mit Liv jeg vilde værne;

Men aldrig slog jeg et værre Slag:

Paa Jorden flød Carlots Hjerne.

Holgers Anger.

Tidt jeg stod, hvor Kæmper blødte,
 Dem jeg vog i freidig Dyst;
 Brustne Dines Blik mig mødte —
 Let dog aanded Holgers Bryst.
 Tungt jeg drog fra Brystet Anden,
 Med ung Carlots Liig ved Fod;
 Hver mig Sværdet sank af Haanden,
 Brændte mig hiint unge Blod.

Dag blev Nat for Holgers Dø;
 Syn og Tanke mig forgik.
 Kun eet Glimt jeg mindes nøie:
 Det var Carlots sidste Blik.
 Ned i Muld jeg stirred længe,
 Og mit Hoved sank mod Jord.
 Maanen skinned over Enge;
 Op fra Carlots Blod jeg soer.

I min Sjæl der freeg en Stemme;
 Holgers Bryst den sønderleed —
 Aldrig jeg dens Gru kan glemme:
 Holger Danske brød sin Eed!
 Med det svære Ord paa Hjerte
 Løstet jeg den faldne Helt.
 Sønnens Liig jeg bar med Smerte
 Til den store Faders Lelt.

Der blev Sorg i Keiserleiren;
 Bleeg den høie Herster stod.
 Sønnen lagde jeg med Seiren
 Og mit Hoved for hans Fod.
 Der var Qual og Harm at flue
 I den store Keisers Blik.
 Døden saae jeg i dets Rue;
 Løst til Fængslets Grav jeg gik.

Rolands Forbøn.

Roland var Holger Danstes Ven.
 Han naaede knap til min Skulder;
 Frankernes mindste Ungersvend
 Var rappest i Kampens Bulder.

Lyftig han sang i Keiserens Hær;
 Ret aldrig jeg saae hans Lige:
 Dyrendal hed hans lange Sværd;
 Det frelst Keiserens Rige.

Hvergang Roland Dyrendal svang
 De stærkeste Kæmper blødte.
 Dødsbud for tusind Øren klang,
 Naar Roland i Hornet stødte.

Olivant hed hans gyldne Horn;
 Det blæste han med stor Gammen.
 Mænd han meied, som Vønder Korn,
 Og Hære blæste han sammen.

Roland frem for Keiseren sprang;
 Om Hornet klirred hans Handste;
 Dyrendal haardt mod Glisen klang:
 "Jeg berger for Holger Danste."

Roland mæled et Ord fuldtro;
 Han vilde mig frelst i Nøden.
 Brat han taug deg, heelt lidet fro:
 I Keiserens Blik laae Døden.

Dommen udfoer fra Keiserens Mund;
 Fast værre blev Holgers Trængsel:
 Den var dødsens, der nævned en Stund
 Mit Navn, mit Liv og mit Fængsel.

Holger i Hungerstaarnet.

Jeg spelted i Taarnet: det storted paa Brød;
 Dog Hunger var mig den mindste Nød.
 Mit danste Bled mig til Kinden foer,
 Alt for jeg glemte mit Ridderord.
 Med Harmen jeg dybt i min Tunge beed,
 Alt for jeg glemte hiin dyre Eed.
 Med sorten Muld jeg mit Die vendte:
 Ung Carlots Blod paa mit Hoved brændte.

En Dag fornam jeg en myndig Røst:
 "Opføst dit Hoved og vær fuldtroet!
 "Paa Jorden var ingen Mand saa stor,
 "Han brød jo Løftet, sin Gud han soer.
 "Slog Verden ei selv Guds Søn ihjel,
 "Og frelst hun blev dog alligevel" —
 Med sorten Muld jeg dog Diet vendte;
 End Carlots Blod paa mit Hoved brændte.

Og atter taled hiin stærke Røst:

"Opløst dit Hoved og vær fuldtroet!

"See! her staaer Erkebissen, din Ven;

"Den Eed, du brød, jeg heler igjen:

"Jeg lover dig Fred fra Paven i Rom,

"Hvad Bled der saa paa dit Hoved kom" —

Mod sorten Muld jeg dog Diet vendte:

End Carlots Bled paa mit Hoved brændte.

Da mæled Bissen for tredie Gang:

"Din Bød dog vorder fuldstreng og lang —

"Tre Aar ei Holger Danske skal lee

"Og hverken Sol eller Maane see;

"Al Verden skal troe dig af Hunger død,

"Naar Carlots Moder sender dig Brød."

Fra sorten Muld jeg mit Die vendte:

Det var mig som Blodet mindre brændte.

Men Taaren brændte paa Holgers Kind;

Mig rørte hiin sorgslagne Moders Sind:

Den heie Gruer, hvis Søn jeg slog,

Fra Dødens Grube min Sjæl opdrog.

Guldkarst jeg greb, i mit Fangebaand,

Det Brød, der kom fra Dronningens Haand.

For Vand hun gav mig god Viin til Drikke —

Om Sol og Maane spurgte jeg ikke.

Den fangne Holger i Spanieland.

I Modgang loe jeg vel manges Gang,
 Og tidt jeg sang i Glende;
 Men aldrig jeg loe, ei heller jeg sang
 Ere samfulde Aar tilende.

Mig Bispen førte, liig Bjørn i Buur,
 I Løndom med Keiserleiren;
 Og jeg sad stille bag sorten Muur,
 Naar Hæren stormed til Seiren.

I Verden var Holger Danste glemt;
 Fast død var Vren med Navnet.
 Ved Ebros gif det Keiseren glemt;
 Med Mauren blev Dansten savnet.

"Var Nordens Vilddas saasandt ei død"

— Saa klang det fra Bispens Lunge —

"Juldøist han hjalp os af denne Nød

"Og led nu sit Glavind runge."

Brat Keiseren blev som en falket Muur;

Men Roland nikked heelt klogtig:

"En levende Bjørn her sidder i Buur;

"Han tykkes mig fuldt saa dygtig."

"Vil Morbroder høre mit Raad idag,

"Vi løse hiin stærke Fange!

"Og komme vi ei med Seir fra Slag,

"Jeg selv vil i Buret gange."

Paa Roland stirred Keiseren vift;

Han kunde hver Sjæl udgrandste:

"Saasandt mig hjælpe hiin rige Christ!

"Den Bjørn er dog Holger Danste."

"Men har han døiet saa lang en Ved,

"Og er han ei død af Hunger,

"Sin Krop han bærer vel knap paa Fod,

"Og mægtigt hans Sværd ei runger."

"Men var han en fuldtagen Mand endnu,

"Og gav jeg ham fri med Vre,

"Til Hævn vel før staaer Danstferens Hu,

"End til mit Banner at bære."

"Den Karl er endnu heelt vel ved Magt"

— Fra Bispens Lunge lød Svaret —

"Dog til han har sooret os trofast Pagt,

"Han sidder fuldtvel forvaret."

De gik til Taarnet, hvor Helger sad;

De tinged med mig om Pagten.

Da sparked jeg Muren ud fuldglad;

Dertil min Fod havde Magten.

De studsed Alle, som saae derpaa;

De kjendte mig for ei ganske:

De meente, det var de Mure graae,

Der fængslede Helger Danske.

Min Billie kun var mit Fangebuur:

Min Synd kun vilde jeg sone.

Fri gik jeg ud af den sprængte Muur;

Fri soer jeg for Keiserens Throne.

Kampen med Maurerne.

Jeg reed mellem Roland og Bispen med Dyft;
 Med Maurerne holdt vi vældelig Dyft.
 Pamplonas Mure vi styrted i Gruus;
 Med Bulder vi kom i Gerona i Huus.

Vi tog Barcelona med Fakler i Haand;
 Vi tæmmed de mauriske Tigre med Vaand.
 Men før Saragossa sin Port os oplod,
 Tre Dage vi farved Ebro med Blod.

Vi kæmped ved Floden tre Nætter i Nød.
 Og Keiseren saae det. Han nikked fuldglad.
 Hvor Olivant stingred og Dyrendal klang,
 Med Roland jeg først over Murene sprang.

Brifort hed min Ganger; den sprang som en Hjort.
 Courtain hed mit Slagsværd, fordi det var kort.
 Min Ganger var langstrakt, og stakket mit Sværd;
 Derfor gik jeg Fienden et Skridt mere nær.

Min Hingst bar ei Rytter, mens jeg laae i Vast;
 Glad fløi han med Holger, hvor Skjoldene brast.
 Mit Sværd var forrustet; det sang ved mit Greb;
 Paa Maurernes Pander fuldblankt jeg det fleb.

Min Arm havde hvilet tre Somre i Vaand;
 Tre Døgn kom ei Banner og Sværd af min Haand.
 Mit Navn var forstummet; nu fik det god Klang,
 Hvor Maurerne peeb og hvor Frankerne sang.

Seiersfesten i Saragossa.

Saragossa saae jeg prange
 Med de røde Taarnes Pragt.
 Maurerslottets Buegange
 Gjenlød af de Christnes Sange.
 Ridderstabets Fler holdt Vagt.

Der var Seiersfest i Staden;
 Steenpalladser var vor Leir.
 Blomster faldt, som Sne, paa Gaden;
 Tæpper pryded Slotsarcaden.
 Blege Maurer saae vor Seir.

Der, hvor Ebros Strøm sig kruiser
 Under Marmorborgens Fod,
 Der, hvor Dag og Nat det bruser,
 Vandspring høit i Hallen fuser,
 Der min store Keiser stod.

Gjennem Guldorangers Haver
 Blaamænd til Palladset gik.
 Sorte Skjønne bragte Gaver;
 Konger bøied Knæ, som Slaver,
 For den store Keisers Blik.

Ved hans Side stod hans Frænder,
 Hine Tolv med Jævningsnavn.
 Verden deres Navne kjender;
 De var Holger Danstes Venner:
 Alle tog de mig i Favn.

Spaniens Døttre os bekrandsed.
 Rolands Horn fik lystig Klang;
 Seiersglæden kun han sandsed.
 I den høie Sal vi dandsed,
 Hver de friske Bænde sprang.

Aldrig glemmer jeg hiin Gammen
 I de stolte Maurers Sal.
 Sidstegang ved Fakkelflammen
 Saae mit Die glad tilsammen
 Dem, som faldt paa Ronceval.

Ronceval.

Høit paa Pyrenæers Fjelde
 Reed vi over Sky med Seir.
 Maurers Skat, vi vandt med Vælde,
 Fulgte Hæren med vor Leir.

Ved den store Keisers Side
 Holger reed med Bannerstang.
 Eystig under Bjergelide
 Nedenfor os Roland sang.

Ved de sorte Fjeldes Huler
 Nys vi reed ham glad forbi;
 Der han vented Byttets Muler
 Paa den snevre Klippestei.

Muler krøb, liig Myrer sorte,
 I de dybe Dales Tragt;
 Der, ved tvende Rigers Porte,
 Ridderflabets Flor holdt Vagt.

Længe Roland blev tilbage
 I det mørke Ronceval.
 Skyen fløi, som stumle Drage,
 Over mørke Klippers Dal.

Ei Carolus aned Fare;
 Tryg den høie Keiser loe.
 Under lette Ridderstare
 Klappred muntre Hingstes Skoe.

Dæmpet lød der fjerne Toner
 Bag de sorte Klippers Hegn.
 Var det vilde Bjerg = Bassoner?
 Var det falske Maurers Tegn?

Gavalon, fuldsnild og fløgtig,
 Viste Keiserhæren Vel.
 Han i Fyrsteraad var dygtig;
 Jævningsnavn han bar dog ei.

Gavalon med skarpe Blikke
 Reed min store Keiser næst.
 Gavalon jeg troede ikke:
 Han var Maurerkongers Gjest.

Nys han kom med Guld og Slaver
 Fra de Overvundnes Stad.
 Rigt behængt med Fjendegaver,
 Han paa Maurerhingsten sad.

Fra de vilde Vassers Stammer
 Var han ydmig Fredens Green;
 Men jeg skinted Hadets Flammer
 I hans hule Diesteen.

Frem vi reed, og tidt jeg lytted:
 Længst forstummed Rolands Sang;
 Toget saae jeg ei med Byttet.
 Dybt et Horn fra Dalen klang.

"Herre Keiser! Roland kalder" —
 Gavalon dog listig loe:
 "Er det Rolands Horn, der gjalder,
 "Er hans unge Hjerte fro."

Dryg den store Keiser nikked.
 Frem vi reed. — Paany det klang.
 Blodet mig i Hjernen prikked;
 Bryniens stærke Ringe sprang.

"Roland kalder, Herre Keiser!

"Hør, han ryster Fjeldets Muur!"

Gavalon heelt trodsig Kneiser:

"Roland leger kun med Luur."

Frem vi reed. — Jeg lytted længe.

Stum jeg knuged Banrets Stang;

Blodet vilde Brystet sprænge.

Roland blæste tredie Gang.

Det gjenlød fra Klippemuren,

Som en Røst fra Gravens Skjød,

Som han gjennem Fjeldnaturen

Uanded Varslet om sin Død.

Brat vi vore Hingste vendte;

Ned mod Nonceval vi foer.

Sværdet os i Haanden brændte;

Ingen mæled meer et Ord.

Gavalon kun blev tilbage;

Over ham min Ganger sprang.

Aldrig reed jeg Hest saa fage;

Aldrig blev mig Vei saa lang.

Tidt det Klang, som Torden ruller,
 Der hvor Roland havde kaldt.
 Tidt vi hørte hule Bulder,
 Som de haarde Klipper faldt.

Røverfolkets vilde Brimle
 Laae i styhøi Kløft paa Luur.
 Hære hang, liig Røvfuglstimle,
 Paa de sorte Fjeldes Muur.

Ned fra Klippetaarne høie
 Rulled Steen, som Hagl fra Sky.
 Dagen sortned for vort Die;
 Frem vi feer i Drag og Gny.

Aldrig glemmer jeg den Sammer,
 Da vi naaede Ronceval:
 Slukt var Heltelivets Glammer
 I de sorte Klippers Dal.

Lukt var Bispens strenge Die,
 Stum hver Jævnings Hovdingsrøst.
 Blegg laae mellem Benner høie
 Oliver med knuset Bryst.

Dybt begravet under Stene
 Laae den halve Keiserhær.
 Mellem tvende Klipper ene
 Roland laae med Horn og Sværd.

Haanden sig om Sværdet krummed;
 Hornet holdt endnu han fast:
 For dets sidste Klang forstummed,
 Naren i hans Pande brast.

Stum den store Keiser blegned;
 Alle grued, som det saae.
 Med blandt Liig Carolus segned;
 Bleg ved Rolands Bryst han laae.

— Synker Sol og stiger Maane
 Over Fjeld og Søe og Dal,
 End jeg seer min Keiser daane
 Mellem Liig paa Ronceval.

Der, hvor gjennem mørke Dale
 Kilten sprang fra Bjergets Bryst,
 Vakte jeg hans Sjæl af Dvale,
 Hørte jeg hans Kæmperøst.

"Hvor er Roland! — brast min Lykke!

"Hvor er Heltestaren stor!

"Hvor er Verdensthronens Smykke!

"Hvor er Ridderskabets Flor!"

"Hvor er eders Høvdingsstave,

"Samson! Oliver! Gerin!

"Hvor er alle mine Brave!

"Hvor er Wolter og Turpin!"

"Ingen meer sit Hoved reiser"

— Mæled jeg fuldmørk i Hu —

"De er faldne, Herre Keiser!

"Hævnet er de ei endnu."

Fast han knuged flad min Handske,

Og jeg blussed ved hans Ord:

"Hævn, ja Hævn! — Med Helger Danste

"Døer først Ridderskabets Flor."

— Brat Bastoners vilde Hære

Styrtes ned til Røvd paa Val.

Roland hævned vi med Vre:

Ronceval blev Hævnens Dal.

Der blev Brag ved Klippemuren;
 Der lød Bulder gjennem Dal.
 Sværdet klang; men stum var Luren:
 Roland taug paa Ronceval.

Fra min store Keisers Side
 Veeg ei Holger Danstes Fod.
 Der blev taust ved Midnatstide;
 Maanen speiled sig i Blod.

Dalens Søe laae fjeldomgjærdet;
 Vasserhæren saae vi doe:
 De, som ei laae knuust for Sværdet,
 Styrte i den forte Søe.

Rolands Sværd.

Hvergang Dyrendal blev nævnet,
 Klang i Verden Rolands Navn.
 Først da Rolands Død var hævnnet,
 Tog jeg Heltens Liig i Favn.

Sværdet holdt han fast i Haanden;
 Odden stod i Gjeldets Rist.
 Panden røbed Helteaanden;
 Men hvert Træk var marmorstift.

Hjaltet kæmpestærk han klemte
 Med forstenet Kraft og Marv,
 Som i Døden tro han glemte
 Til en Ven sin bedste Arv.

Ingen Ridder dog i Hæren
 Kunde røkke Rolands Sværd.
 Jeg for Sorg ei ændsed Vren:
 Ingen Ven var mig saa kjær.

Rolands Haand med min var lille;
 Men han var fuldstor en Mand.
 Fastklemte Haand jeg trykte stille,
 Og mit Die løb i Vand.

Keiser Carl stod dybt nedbøiet;
 Sorgen knuged svart hans Bryst:
 Ham dog løb ei Vand i Diet:
 Stum han stod og uden Trøst.

Sværdet, som vi rørte Alle,
 Sværdet, rigt paa Heltebaad,
 Roland i hans Haand lod falde —
 Og Carolus brast i Graad.

Erkebisp Turpin.

Vi sørged for de Døde;

Paa Ronceval de blev blandt Klipper øde.

De sorte Fjeldes Hule

Dog skulde Ridderstabets Flor ei skjule.

Tolv Liig med Pragt og Ære

Til helligt Gravkapel vi vilde bære.

Paa Baarer laae de Stærke

Med Jærningsnavn og stolte Riddermærke.

Ung Roland var den første;

Men Bispens Kæmpelegem var det største.

Vi løstede ham paa Skulder;

Paa Baaren Bispens Harnisk klang med Bulder.

Fra Ronceval drog Hæren.

Paa Heltedøden tænkte jeg og Æren;

Min Skulder bar i Døden

Den fromme Helt, som trøstede mig i Nøden.

Da hørte jeg hans Stemme:
 "Hvor færdes jeg? mig tyktes, jeg var hjemme."
 Brat standsed Holger Danste;
 Den Døde slog i Vaaren med sin Handske.

Heelt fært vi blev tilmode:
 Med Rædsel fast paa Livet ei vi troede.
 Vi Vaaren teg fra Skulder.
 Høit Erkebispren reiste sig med Bulder.

"Den Dyst var haard at døie"
 — Saa mæled Bispren med det strenge Døie —
 "Jeg knustes dog ei ganske:
 "Jeg bæres i Triumph af Holger Danste."

Vi hilste høit med Væde
 Den Helt, vi troede til sin Grav at bære.
 Vi undte Bispren Rykke;
 Turpin gif stille til sin Grav med Krykke.

De elleve Tævningers Fordefærd.

Fahner visted over Skjolde

I det store Gravkapel.

Der laae mine Venner kolde;

Til de Helte, troe og bolde,

Sagde jeg et tungt Farvel.

Geert ei leged meer med Landse;

Han var stum, som lystigst loe;

Han, som sang i Vaabendandse —

Han, som fløi mod Jomfrukrandse —

De var Alle bragt til Ro.

Sidste Gang jeg saae de Stærke;

Fast jeg kjendte dem ei meer.

Under Sang af Bisp og Klerke

Hilste jeg hvert Vaabenmærke —

Dem jeg aldrig mere seer.

Flyve Orne over Strande,
 Tænker jeg paa eders Dyst,
 Orne fra Bedriftens Lande!
 Roland med den brystne Pande!
 Oliver med knuste Bryst!

Taus Carolus sønderklemte
 Rolands Sværd i Dødens Hal.
 Hjaltet til sin Død han glemte;
 Aldrig Verdens Herster glemte
 Dem, som faldt paa Renceval.

Holger Danstes Sange.

IV.

Holger i Norden og Osten.

Goldes Buch

IV

Goldes i Norden og Osten

Holgers Drlov og Hjemkomst.

Vi reed over Bjerg til Keiserens Stad;

Der fløi Huer i Luft til hans Ære.

Paa Verdensthronen Carolus sad;

Men aldrig blev Keiserens Hierte glad:

Han sørged for alle de Kjære.

Det blev mig for mørkt i Keiserens Gaard;

Jeg fik Uro i Blodet i Freden.

Mig længtes efter en Dyst fuldhaard:

I Raadenskab, tykkes mig, Verden gaaer,

Naar Sværdet er rustet til Skeden.

Svart længtes jeg efter mit Fædreland;

Over Hav fløi der Lidender onde:

Kong Gøttrik kæmper mod Oprørsmand;

Ei Dankongen slukker den arge Brand;

Dybt sukker den fattige Bønde.

Og Orlov jeg tog af Keiseren brat;

Som en Fugl fløi min Stavn over Boven.

Hvor Holger leged med Hund og Kat,

Der sprang jeg i Vand med min Baabenhat,

Og Brynjerne buldred i Skoven.

Mig fulgte tre hundred Kæmper i Jern;

De bar Landsen i klirrende Handske.

Dankongen bragte jeg Skjold og Værn;

Men Gøttrik var myrdet; hans Sjæl var fjern —

Hans Dine ei saae Holger Danste.

Til Thinge jeg foer. Jeg nævned mit Navn;

Og de Danste blev lystig tilmode.

De bad mig glemme al Harm og Savn;

De bar Holger Danste trofast i Favn

Til Thronen, hvor Bøgene groede.

Dog Sønnen skal hævne Faderens Mord,

Skal Guds Jord under Fod ham ei brænde;

Den Vrens Lov var gammel i Nord.

Dyrt soer jeg at søge Stimandens Spor

Fra Danmark til Jerderigs Ende.

Holger i Dfferlunden.

Jeg stod en Sommermorgen i Herthas grønne Lund
 Ved den brusende Fjord.

Drælle gik til Døden i favre Morgenstund;
 Der var blodige Spor.

Fælt Drællene jamred i Lunden.

Om Livets Lyst de trygled; de streg til gamle Thor;
 Men han hørte dem ei.

Ynkelig de streg til hver Afgud i Nord
 Paa den blodige Wei.

Sidst streg de mit Navn gjennem Lunden.

De ynkelige Drælle var neppe Livet værd;

Jeg blev bister i Hu:

"Slagtesviin kun hvine, før Kniven er dem nær —

Danst Dreng ei fjender Gru."

Der blev tykt som i Graven i Lunden.

Tolv Offerknive blinkede i mørke Præsters Haaand
 Ved den blodige Steen.

Trællene laae taase, som Offerlam i Baand,
 Mellem Ornenes Been.

Det blev mig for stummelt i Lunden.

Ud foer mit gode Sværd mig af Balg med megen Hast;
 Det fused i min Haand.

Præsterne bortflyede, og Offerstenen brast.

Saa sprængte jeg hvert Baand.

Glad Trællene jubled i Lunden.

Men nu jeg var i Ande, og nu jeg gjorde lyst:

Først Asathor jeg vog;

Saa styrted jeg Odin i Gruus ved Fjordens Kyst.

Hans Tempel jeg nedflog.

Mit Korsbanner vaied i Lunden.

Nattebesøget paa Kongsgaarden.

Jeg stod paa Leireborgen
 Jeg saae paa Fjord og Skov.
 Alt for Blodhævnens forgen
 Ei Holger Danste for.
 Jeg stirred ud saa vide
 I maaneklare Nat,
 Da stod der ved min Side
 En Mand med Skyggehæt.

Jeg saae ham under Hatten:
 Eet Øie kun jeg saae.
 Høi stod han der i Natten,
 Med Kaaben lang og graa.
 Han Billedstenen lignede
 I Odins Offerlund.
 Med Kors mit Bryst jeg signed;
 Han hylede som en Hund.

Jultsfært jeg blev tilmode;
 Jeg greb dog ei mit Sværd.
 Jeg paa Vor Herre troede,
 Stod Satan end mig nær.
 Jeg saae paa Rappemanden;
 Jeg kjendte Odins Præst:
 Dødt under Masse = Panden
 Gad Diet af en Hest.

Dog hos det døde Die
 Der blinked et Par smaa.
 Jeg maalte Karlen nøie;
 Jeg Offerkniven saae.
 Et Skridt jeg treen tilbage;
 Jeg lod ham hyle ud.
 Han tuded uden Mage
 Den ynkelige Gud.

Mig lysted dog at høre
 Et Ord med bedre Klang;
 Da lod der for mit Øre
 En myndig Varselsang:
 "Fly vrede Guders Lunde!
 "Og stands din Vanvids = Daad!
 "Tænk aldrig at udgrunde
 "De strenge Norners Raad!"

Jeg hørte Haner gale
 I Leiredrotters Gaard;
 Og Mattegjestens Tale
 Lød atter dyb og haard:
 "Hør, Helas Hane galer!
 "Fly brat før Morgenrød!
 "Hvis her et Ord du taler,
 "Du døer din Faders Død."

Jeg vilde Legen ende;
 Jeg greb mit gode Sværd;
 Da stod i Hallen Trende
 med Kapper og med Spær.
 Fra Læben foer mig Ordet:
 "I stjal min Faders Liv —
 "Her skete Kongemordet
 Med Odins Offerkniv."

Da blinked Spær og Knive
 Mod Holger Danstes Bryst.
 Kun To vi blev ilive;
 Kun Een bestod den Dyst.
 Jeg slækked Barke = Panden
 Paa Odins lange Præst;
 Da snævede ræd den Anden —
 Den Tredie fik sin Rest.

Holger Danstes Mærke.

I alle de Riger og Lande,
 Hvorhen jeg i Verden foer,
 Jeg segted med aaben Pande
 For hvad jeg for Alvor troer.

En Orn var mit Hjelme = Mærke;
 Paa Brynien stod Korsets Tegn.
 Paa Skjold bar jeg Løverne stærke
 I Hjerternes milde Hegn.

Naar Mænd jeg kasted min Handske,
 Opflog jeg min Ridderhjelms;
 De saae, jeg var Holger Danste
 Og ingen formummet Skjelm.

Vil Dansten i Verden fegte,
 Men dølger Nafn og Navn,
 Jeg veed, hans Aand er ei ægte;
 Jeg tager ham ei i Favn.

Holgers Bortreise.

Min Sjæl sig tumled fornøiet:

Jeg var i mit Fædreland.

Deilig sig speiled i Diet

De frogrønne Ders Strand.

Livsfulg Klang mig ved Kysten

Den brusende Havfrurøst;

Dybere Klang mig dog Røsten

Fra danske Jomfruers Bryst.

Jeg elsked de grønne Kyster;

Jeg elsked det store Hav.

Høit mig glæded de Røster,

Der sang over Kæmpers Grav.

Men slagred Løvet i Høsten,

Føer Drækfuglskarerne hen,

Diet dog stirred mod Østen:

Min Sjæl vilde bort igjen.

Her kunde jeg dog ei blive;
 Det brændte mig under Fod:
 Nordens Land var ilive;
 Men Dansten mig ei forstod.

Endnu klang Piben og Trommen
 I Offerlunden med Gru;
 Hjem var min Sjæl ei kommen:
 Her var mig for mørkt endnu.

Jeg kunde lagt Folket øde,
 Og dog deres Tro sted fast.
 Riddinger skulde kun bløde;
 Kun Gjendernes Hjerter brast.

Blandt hundred Snekker, paa Stavnen
 Jeg stormed i Kampmulm hen.
 Seiren fløi med til Havnen;
 Men Holger kom ei igjen.

Med Sorg foer Ry gjennem Dale:
 Alt Holger Danste var død;
 Høit over Bølger svale
 Jeg seiled dog, sund og rød.

Paa Thing de hylde min Broder.

Jeg saae mod Skovkysten hen:

Danmark er dog min Moder —

Fuldvist jeg kommer igjen.

Jeg kommer igjen itide;

Jeg ligger ei dorst i Grav.

Lystig mod Østerlide

Jeg seiled med Pilgrimsstav.

Holger paa Balfartsskibet.

I Mulm over Bølgernes Bjerge jeg foer;
 Blandt Benner jeg stod paa min flyvende Drage.
 Rast fløi jeg med Dragen, i Stormenes Spor,
 Paa Østersøe = Dyb, gennem Sund, gennem Fjord
 Og hver Kattegatsstyrtninger brage.

Helst foer jeg med Dansten til Søhandedyst,
 Og med Provengaler til Palmernes Skove.
 Paa Nordsøen sang Troubadourer med Lyst;
 Ved Spanjernes Bjerge, ved Afrernes Kyst
 Sang vi høit paa den flummende Bøve.

Tolv høibaarne Væbnere Trostak mig soer;
 Paa Ronceval hævned vi Roland tilsammen.
 De kom fra Provence; dog John kom fra Nord.
 De dandsed med Sværdfklang og Sang i mit Spor;
 Jeg til Riddere slog dem med Gammen.

Paa Hav heldt vi Messe; ved Mast holdt vi Bøn;
 Blandt Ridderne sang dog ei Præst eller Klerke.
 Bedst messed John Friser, den Konningesøn;
 Ham loved jeg Paradiisfrugter til Løn:
 Han var frommest blandt alle de Stærke.

Ei glemte vi Keiserens Jævnninger troe;
 Carolus kom ei Holger Danste af Minde.
 Om Roland jeg sang mellem Jævnninger froe;
 Med Landet, det fjerne, hvor Palmerne groe,
 Fløi vor Sjæl med de susende Vinde.

Dsterlide.

Dsterlide! Dsterlide!

Det var vore Dømmes Land.

Naar vi reed ved Bjergets Side,

Naar vi sang ved Havets Rand —

Dsterlide! Dsterlide!

Klang det over Bjerg og Strand.

Orienten! Orienten!

Høit fra Sjæl til Sjæl det Klang.

Naar vi stod paa Biergestrænten,

Naar vi hørte Balfartssang —

Orienten! Orienten!

Did sig Længselsfuglen svang.

Lyslands = Bjerger! Solglands = Dale!

Al min Hu til Eder stod —

Høilandskyst med Palmer svale!

Land med Aferstammens Rod!

Lyslands = Bjerger! Solglands = Dale,

Under Himalayas Fod!

Himalaya! Himalaya!

Himmelluftnings grønne Vang!

Ararat og Strelonaia!

Navne med fortryllet Klang!

Himalaya! Himalaya!

Gloriant for Holger sang.

Cederstove! Palmelunde!

— Engle sang i Verdens Støi —

Dal, hvor Livets Væld oprunde!

Bjerg, hvor Arkens Due fløi!

Cederstove! Palmelunde!

Myrrhabjerger! Virakshøi!

Paradiset! Paradiset!
 Land, hvor Liv og Sol oprandt!
 Sjælens Bugge, høit lovprijet!
 Guddomshave, som forsvandt —
 Paradiset! Paradiset!
 Veien til dets Port jeg fandt.

Østerlide! Østerlide!
 Krener for din Glands jeg gav.
 Med dit Paradiis saa vide
 Saae jeg over Dybets Grav —
 Østerlide! Østerlide!
 Sang jeg høit paa Verdens Hav.

Holger i det hellige Land.

Jeg stod i de største Underes Land;

Jeg aanded blandt nye Naturer.

Mit Die saae, hvad ved Frankers Strand

Opflammed den stille Pilgrimsmand

Og de drømmende Troubadourer.

Jeg sprang i Land paa den hellige Kyst;

Jeg steeg paa Libanons Høie.

I Cedrene sused hiin stærke Røst,

Som fyldte med Gaaders Gaade mit Bryst

Og med Svimmelstaage mit Die.

Jeg gik til de gamle Tordeners Bjerg;

Den Valfart Vor Herre jeg loved.

Jeg stod under Lyn paa Sinai Bjerg —

Da sølte jeg, Kæmpen var dog en Dværg —

Og i Støv jeg høied mit Hoved.

Mod Bethlehem gif jeg paa nøgne Fod;
 Paa Veien jeg stille dvæled.
 Da fik jeg atter fuldtrostit Mod:
 Jeg sang paa Marken, hvor Hyrderne stod;
 Jeg knæled, hvor Magerne knæled.

Paa Golgatha bad jeg tre Nætter i Rad;
 Tre Døgn jeg knæled ved Graven.
 Da blev mit Hjerte vidunderlig glad:
 Jeg Pintsfemorgen paa Hingsten sad —
 Jeg reed imod Paradiishaven.

Paradiiishaab.

Det var mig en trøstlig Tanke;
 Den randt mig hver Dag i Sind:
 Naar dygtig paa Perten vi banke,
 Saa lukkes vi ogsaa ind.

Jeg loe, naar Stymperne sukked;
 I Veir jeg al Dviwl slog hen:
 Blev Paradiisporten lukket,
 Hun kan vel aabnes igjen.

Naar Sol over Hav fremglinted
 I Lyslands = Straalernes Krands,
 Jeg altid i Verden flimted
 Et Glimt af Paradiisglands.

Og saae jeg i Dine sorte
 Med Ild fra Morgenens Hjem,
 Jeg meente, Guds Haves Perte
 Var dog kun lukte paa Klem.

Reisen til Bamyan *).

Vi reed mod Mergen, reed mod Øst.
 Rast Haabet sang i Holgers Bryst:
 Kun fremad! frem, hvor Sol opgaaer!
 Tilfaldt du Paradiset naaer.

Vi saae de frie Nomaders Land;
 Vi reed igjennem Ørknens Sand.
 Vi fulgte Karavaners Bei;
 Dog Paradiset saae jeg ei.

Blandt Muler gjennem Sandet drog
 Kamelers lange Reisetog.
 Paa Elefantens øde Sti
 Vi Bjergets Tigre foer forbi.

Schakalen tuded høit i Skov;
 Og Løven brøled efter Rov.
 Mod Øst! mod Øst! jeg lystig sang;
 Og Hingsten over Slanger sprang.

*) Hiin ældgamle berømte Stad i Hindostan ved Himalaya: Bjer-
 genes Fod, hvoraf der endnu skal være saa vidunderlige Min-
 desmærker tilbage med uhyre Tempelgrotter i Fjeldene.

En Dag jeg svømmed over Phrat;
 Ved Tigris Bred jeg stod en Nat.
 Jeg aanded paradisiſk Luſt;
 Dog bort jeg feer i Myrrhaduſt.

I Ørk, paa Bjerg, i dybe Flod
 Eet Billed for mit Die ſtod.
 Paa Flodens Siv jeg Knuder bandt
 Til Hæder for ſjøn Gloriant.

Vi reed mod Morgen, reed mod Øſt;
 Raſt Haabet ſang i Holgers Bryſt.
 Jeg over Palmeflove ſaae
 Mod Himalayas Bjerge blaae.

Til Bjergets Fod vi naaede glad;
 Der laae ſaa underfuld en Stad.
 I Guldglands under Bjergets Sky
 Laae Bamyan i Morgengry.

Det var ſom Staden voxed op
 Fra Flodens Dal til Bjergets Top;
 Blandt Palmer Gjeldpalladſer ſteeg.
 I Holgers Bryſt led Strængeleeg.

Ved Himalayas Fjeldnatur
 Med sine Tempelgrotters Muur
 Jeg kom ihu en deilig Sang;
 Den ferdum i mit Fængsel Klang.

Vi reed med Stadens Mure frem.
 Jeg var i Underværkers Hjem:
 Det var som Løven paa mit Skjold
 Opsprængte Stadens Port med Bold.

Med ubekjendte Tungers Røst
 Mit Navn gjentoges høit med Lyst.
 De bar mig til det gyldne Slot
 Og til den største Østens Dret.

Og Drotten var min Hjertensven:
 Mit Die Carvel saae igjen.
 Saa skjon en Dag ei før oprandt:
 Jeg saae igjen skjon Gloriant.

De fløi med Jubel til mit Bryst;
 De nævned mig med kjærlig Røst;
 De skreg af Glæde ved mit Navn;
 De græd af Fryd i Holgers Favn.

Jeg saae igjen de Dines Glands,
 Som før mig trylled Sind og Sands;
 Hos Østens lykkeligste Søn
 Stod Østens Lillie, rank og skøn.

Jeg hørte glad endnu en Gang
 Den underfulde Skjønnes Sang;
 Endnu den smelted Holgers Bryst;
 Men dyb og stille var min Lyst.

Ved Harpen paa den Skjønnes Skjød
 Der sad en Engel, hvid og rød;
 Han sprang med Lyst fra Favn til Favn;
 Han lalled ogsaa Holgers Ravn.

Og Drengen tog jeg paa min Arm;
 Han leged Skjul ved Holgers Barm.
 End mindes jeg hiin Stund med Lyst:
 — Gudsenglen leged i mit Bryst.

Holger hos Fyrst Carvel.

Jeg sad i Hedningsfyrstens Hal;
 Jeg sang om Carl og Renceval.
 I Sjælen blev hver Gnist til Blod:
 Jeg sang om Rolands Heltedød.

Jeg sang om Holgers Valfartsgang
 Med Paradisets grønne Bang,
 Om Graven, som jeg sidst kom fra,
 Om Libanon og Golgatha.

Og som jeg sang med dygtig Røst,
 Joer Hedningsfyrsten til mit Bryst.
 Skjon Gloriant i Daarer laae;
 Saa skjon jeg hende aldrig saae.

De laae paa Tæppet ved min Fod;
 De Hjertets rige Skat oplod.
 Og jeg fornam heelt sjælefro,
 De deelte Holger Danstes Tro.

Rum Eet de savned uden Haab:

De længtes efter kraftig Daab.

Dog derfer vidste Holger Raad:

Jeg tog mig paa hiin Alerkedaad.

Jeg læste som jeg husted bedst;

Mig tyktes, jeg var ogsaa Præst.

Jeg gav dem himmelsk Børneret;

Jeg spared ei paa hellig Dvæt.

Jeg gav paany de Kjære Navn

Til Løsen i de Frelstes Havn.

Skjøn Gloriant beholdt dog sit;

Men Drengen døbte jeg med mit.

Da blev jeg først for Alvor glad:

En kristen Drot i Østen sad;

De Sjæle, Holger elsked meest,

Jeg frelst som jeg kunde bedst.

Felttoget i Orienten.

Før fulgte jeg Carolus ved Elben og ved Rhin:
Han døbte Hedninghære med Mester Alcuin.

Jeg selv det havde prøvet. Jeg saae, det kunde gaae.
Heelt freidig tog jeg atter Stridshandskerne paa.

Det tyktes mig, paa Veien til Paradiset, smukt,
Om først jeg sprængte Porten, som Satan har lukket.

Jeg kaldte mine Krigsmænd. Med Carvel holdt jeg Raad.
Det tyktes dem Alle fuldprikelig en Daad.

De raske Provengaler paa Hingstene sig svang;
De vilde hele Verden erobre med Sang.

John Friser blussede ivrigt; paa Gud han stoled meest.
Den fromme stærke Ridder jeg nævned John Præst.

Vi drog fra Himalaya med døbte Hindus = Hær;
Dem, Ordet ei omvendte, vi vendte om med Spær.

Vi døbte Tibetaner med Palmestjort om Lænd;
 En Dronning liig blandt Vier, der Qvinden sad blandt
 Mænd.

Tartarers hvide Stammer, Mongolers gule Hær,
 Malayers brune Horder vi korsed med Sværd.

Det kosted brodne Pander; dog ærligt var det meent:
 Viist Sjælene blev frelst, om ogsaa lidt seent.

Det Tog var ei tilende før trende Aar løb om:
 Med Seier vi tilbage til Gloriant kom.

Til Ridderne jeg skænked de Krener, jeg vandt.
 Selv tog jeg kun Krandsen, sjon Gloriant mig bandt.

Seierskrandsen.

Krands fra Orientens Skove!

Lilliebrev fra Ganges dybe Bove!

Jeg forstod din Blomsterroft.

Laurbærkrands med Himalayalusten!

Krands med Virak- og med Myrrhadusten!

Du med Oliebladet kom i Høst.

Krands fra Fredens Palmestove!

Trisbue paa Bedriftens Bove!

Seierskrands med Perlers Skat!

Du var med den Frommes Laarer badet.

Arkens Due kom med Oliebladet —

Og mit Die saae med Ararat.

Afskeden i Bamyan.

Tre Dage var jeg atter i Bamyan Gjest;

Een Ridder kun mig fulgte, og det var John Præst.

De raske Povengaler alt Spirene svang;

De vilde deres Riger regjere med Sang.

Den største Østens Krone blev Friserens Løn;

Men først han vilde holde i Paradiset Bøn.

Den Herlighed, dog Jorden har eiet engang,

Jeg tænkte vel kan findes, er Veien end lang.

Jeg hilfed Kong Carvel; jeg tog ham i min Favn;

Jeg nævned ham Carolus: det var hans Christen-Navn.

For Gloriant jeg bøied mit Knæ for sidste Gang,

Og lydelig Gudsenglen i Hjertet mig sang.

Men aldrig i Verden mit Die mere saae

Den Paradiisfugl, min Haand ei skulde naae.

For sidste Gang tog jeg Smaadrenge paa Arm;
 Til Afsted han putted sit Hoved i min Barm.

Jeg kysed hans Pande og hybenrøde Mund;
 Paa Hingsten jeg svang mig alt i den samme Stund.

Om Paradiset sang ved min Side Jehn Præst;
 Tilbage dog stirred den tankefulde Gjest.

Ved Bambyns Port jeg saae endnu en Gang
 Den Deiliges Slør, som paa Landespidsen hang.

Paa Bambyns Taarn jeg skimted allersidst
 De Sjæle, jeg gjenfarner i Himmerig dog vist.

Holger Danstes Sange.

V.

Gienoplivelsen.

THE HISTORY OF THE
CITY OF LONDON

FROM THE FOUNDATION
TO THE PRESENT TIME

By JOHN STOW.
The first Edition.

Printed by I. I. and J. W. at the
Sign of the Gun, in St. Dunstons Church-yard.

1687.

Holgers Farvel til hans Tid.

Der Klang et Ord fra Holgers Bryst;
Det Klang med gamle Dages Røst:
Farvel! det Klang mod Syd, mod Nord;
Med Himalaya Klang hiint Ord.

Farvel! jeg sang paa Bjergets Sti;
I Sangen foer et Liv forbi.
Det var som alle Traade brast,
Der bandt min Sjæl til Verden fast.

Farvel! jeg sang i Taagers Dal;
Det Klang som hist paa Ronceval:
Farvel, du Tid, fuldstjøn og stor,
Med Carl og Ridderflabets Flor!

Farvel, min rige Ungdomsløst,
 Med Jomfrusang og Ridderdyt!
 Farvel, du høie Stjernekrands,
 Med alle mine Kroners Glands!

Farvel! — jeg sang paa øde Sti —
 Er alt Bedriftens Dag forbi?
 Har Seirens Døn min Hjelms forladt?
 Og sjunger Livets Fugl Godnat?

Bortfoer en Slægt med Helterry,
 Som Blad i Skov, som Glint i Sky?
 Blev Glandsen Skin — det Store smaat?
 Og Verden gammel — Livet graat?

Endnu min Kind var bruun og rød;
 Endnu var ei min Ungdom død.
 Mit Haar var guult, min Pande glat —
 Endnu sang Holger ei Godnat.

Farvel! jeg sang dog til hün Tid
 Med Jomfrusang og Ridderiid.
 Tilbage saae min Sjæl endnu:
 Jeg kom en herlig Dag ihu.

Holgers Sang om Livet.

Jeg saae kun tilbage. Mig Livets Lyst bortklang ;
 Da toned mig i Sjælen saa trøstelig en Sang :
 See frem, men ei tilbage! — Hvad Hjertet attraaer,
 Maafsee dog engang under Solen du naaer.

Lad Bølger bortrulle! lad Løvet slagre hen!
 Raft bruser dog Strømmen, frist Skoven staaer igen.
 Lad Selen formørkes og Maanen tage af!
 Dog Sol og Maane stiger fuldkarst over Hav.

Lad rulle det Svundne i Tidernes Elv!
 Det Liv der ei bortfarer, er Sjælen dog selv.
 Har Sjælens Liv ei Ende, saa er der ingen Død,
 Og vi er dog saagodtsom i Paradiset fød.

Der springer en Kilde ved Livstræets Rod:
 I Verdenshavet strømmer Uldeligheds Flod;
 Og Havet ei ældes, og Jordens grønne De
 Hver Sommer staaer fornyget i livsgrønne Søe.

Een Draabe kun af Kilden, hvor først den udsprang!
 Een Blomst kun af Grenen, hvor Livets Væbler hang!
 Og Haaret aldrig graaner, og Sindet blie'r ei tungt;
 Men Hjertet gløder evig lyksaligt og ungt.

Hvor Livskilden springer, didhen staaer min Hu.
 Hvor Livstræet blomstred, der blomstrer det endnu.
 See frem, men ei tilbage! — Hvad Sjælen attraaer,
 Maaſtee dog engang under Solen du naaer.

Men naaer under Solen ei Sjælen hvad den vil —
 Saa er der andre Sole og andre Stjerner til.
 Og slukkes alle Sole og Stjerner engang —
 Dog Livets Kilde springer, hvor evig den sprang.

Det lufkede Land.

Vi reed i Landet, hvor Sol stod op,
 I Ørknens Sand og ved Havets Bøve,
 I Flodens Dal og paa Bjergets Top
 Og dybt gennem natforte Skove.

Vi hørte Bøflens og Panterens Røst
 Og Brøl fra Schakalens og Tigerens Struber
 Og Hyl fra Hyæners hungrige Bryst
 Og Hvislen fra Slangernes Gruber.

Men lukt var Landet, hvor Fred kan boe,
 Hvor ei de strigende Drifter stride,
 Hvor Lammet leger ved Løvens Klo,
 Og Kiddet ved Parderens Side.

En Nat jeg drømte ved Hjeldets Fod:
 Ved Afgrundsdybet lød Varselrøster;
 Det var som ved Verdens Ende jeg stod,
 Ved Jordlivets yderste Kyster.

Da braged det over Fjeldet med Lyn,
 Og spaltet syntes mig Bjergemuren:
 Et Glands hav blænded mig Sands og Slyn —
 Forklaret var Verdensnaturen.

Jeg stirred ind i et fremmed Land;
 Dets Herlighed har i Verden ei Lige.
 Jeg saae, hvad Læber ei nævne kan
 Og Tunger ret aldrig udsige.

Et Glimt, lig Tankens Lyn i mit Sind,
 Et Blink — og Glandsen var atter slukket.
 Et Blik kun i Paradiishaven ind —
 Et Nu kun — og Fjeldet var slukket.

Mig syntes, jeg saae i det ene Blink
 Hvad tusind Liv skulde aabenbare.
 Mig syntes, jeg saae Cherubens Bink;
 Mit Liv han vilde bevare.

Mig syntes, jeg vidste hvor Kilden flød
 Med Blemst af Urten, som groer mod Døden.
 Jeg vaagned ene. Min Hingst laae død.
 Frem gik jeg mod Morgenrøden.

Reisen til Vidunderlandet.

Jeg Kroner havde vundet, men gav dem bort igien;

Mit Navn fløi med Ry over Jorden.

Den sidste Ven, mig fulgte, var ogsaa faret hen;

Jeg tænkte paa Folket i Norden.

Hos Havet stod jeg ene, ved Orientens Strand;

Jeg steeg paa den flyvende Snekke.

Den hele vide Verden dog eied intet Land,

Hvor Muld mig i Grav skulde dække.

Jeg vidste ei hvorlunde; det var vist ingen Drøm:

Min Gud havde vandret saa vide;

Mig syntes, jeg var kommen til Paradisets Strøm,

Med Glavind og Sværd ved min Side.

Mig syntes, jeg var kommen til Paradisets Port;

Den stod mellem Afgrund og Himmel.

Men alt hvad jeg banked, det hjalp dog ikke stort;

Ved Afgrunden styrted jeg svimmel.

Mig syntes, jeg var tørstig, men Verden var for tør;
 Dog Tankerne blev mig fuldmilde —
 Og da min Sjæl blev lædset, som ei i Verden før:
 Jeg øste af Livsstrømmens Kilde.

Jeg troede det tilvisse: jeg skulde aldrig døe;
 Mit Liv var som Mandens i Norden;
 Min Sjæl var som Folkets paa Daners grønne De:
 Den aldrig udslettes af Jorden.

Mig lysted nu at seile til Verdens Ende hen;
 Heelt underligt var jeg tilmode:
 I Syden og i Norden jeg eied ingen Ven;
 End ei mig de Danske forstode.

De Mænd, jeg æred høiest, de faldt paa Ronceval;
 Og død var Carolus den Store.
 De Kjæreste forled jeg ved Himalayas Dal;
 — Nu Bølgerne med mig bortfore.

Orkaner om mig brølte; paa Bølgebjerg jeg foer;
 Og nu blev jeg trøstlig tilmode.
 Jeg heised alle Seil, og jeg kyled bort mit Roer;
 Til Havet jeg tryg mig betroede.

Jeg vidste ei hvorlunde; det var dog ingen Drøm:
 Mit Skib var blandt Klipper begravet.
 Uld Naglerne var fløiet; hver Planke drev for Strøm;
 Men jeg red paa Masten i Havet.

Jeg reed som i Triumph til saa underfuld en De;
 Og Den jeg kjendte fuldnøie;
 Der skinned tusind Taarne og speiled sig i Søs
 Med Kroner og gyldene Fløie.

Det Slot jeg kjendte nøie; jeg før engang det saae;
 Da svandt det som Sky over Boven.
 Nu stod det for mit Øie; paa Klippetind det laae
 Med Palladser i Guldæblestoven.

Altanen jeg gienkjendte; den speiled sig i Søs
 Med Laurer og Myrther saa grønne.
 Der vinked mig fra Svalen paa underfulde Øe
 Med Krandsen den stønneste Skjønne.

Om Rosenkinden bølged de rige Lokkers Strøm;
 Det deilige Hoved var bøiet.
 Det var som Naturens den hemmeligste Drøm
 Var malet den Skjønne i Diet.

Jeg vidste ei hvorlunde; jeg fløi i hendes Favn,
 Som bar mig usynlige Vinger.
 Hun krandsed mine Vokker; hun nævned mig ved Navn;
 Det klang mig som Englerøst klinger.

"Jeg saae dig i din Bugge; jeg saae din Heltegang"
 — Saa sang hun den skønneste Skjønne —
 "Jeg holder hvad jeg loved og ved din Bugge sang:
 "Udødeligheds Krands skal dig lønne."

"Det Største var din Attraa; det Største blev din Løn;
 "Din Tid dog en Stund du skal glemme.
 "Naturen dig kaared til alle Liders Søn,
 "Og heelt skal du, Livet fornemme."

"Du øste af den Kilde, du øste af det Væld,
 "Som underfuld Verden forhynger.
 "Du saae gjennem Porten ved Helligdommens Fjeld,
 "Hvor Fuglen i Livstræet synger."

"See! derfor skal du leve, naar Verden bliver graa;
 "Mit Liv skal din Sjæl gjennemstrømme.
 "Til Daad skal du atter med Kæmpekraft udgaae;
 "Til dit Folk dig forstaaer, skal du drømme."

"Hvad Verden kalder Drøm, er dog Sandhed i min Favn.

"I Naturens forborgneste Rige:

"De hemmeligste Tanker, de hemmeligste Savn

"Skal til Klarhed fra Dunkelhed stige."

"Den Krone, du har vundet, er underfuld og stor;

"En større dog venter dig siden:

"Den gjemmes ved din Bugge; den straalers høit i Nord —

"Den er Evighedskjærnen i Tiden."

Jeg vidste ei hvorlunde; det var dog ingen Drøm:

Hvad før jeg kun drømte var fundet;

Men dukket var mit Hoved i Glemselens Strøm,

Og brat var hvert Minde forsvundet.

De gamle Dages Billed bortrulled i et Nu:

Carolus og Roland var glemte;

Ekjon Gloriant selv kom mit Sind ei meer ihu —

I Slør laae dog Minderne glemte.

Jeg leved hos den høie udødelige Fee,

I Morganas og Alfernes Rige.

Mit Øre kunde høre, mit Øie kunde see

Hvad Aartusinder først kan udsige.

Hvad Skjaldene kun aned, hvad Genien kun saae,
 Som slumrer i Følkenes Sjæle,
 Det klart i den Deiliges dybe Dine laae,
 Det klang med den Deiliges Mæle.

Magnet = Den nævnes hiin underfulde De;
 Der Seclet som Døgn mig er svundet.
 Hver Aalun opstiger af Verdensdybets Søe,
 Mig det dybeste Liv er oprundet.

Festen paa Avalun.

I Sommernatsfest paa Morganas De

Læg hilfed Alfernes Konning.

Skjönt Oberon har paa Sky over Søe

Lil Festen sin lille Dronning.

Han er en Smaadrenge med Binger paa

Og Guldkrands i gyldne Lokker.

Den Drot kan Sjælenes Liv forstaae,

Som toner fra Fuglestruber smaa

Og drømmer i Blomsterklokker.

I Oberons Blik der tindrer en Ild,

Lig Blik fra brændende Kloder;

Og tidt mod sin Dronning underlig vild

Opflammer Morganas Broder.

Da er der Storm i Naturens Bryst:

Bleeg flygter den Lille - Dronning.

Men naar de kan høre Morganas Røst,

Titania kommer igjen med Lyst,

Gjenfarnet af Alfers Konning.

Da bliver der Fæst paa Morganas De:
 Glad hilses Hjerternes Kønning;
 Med Natsværmer = Hær paa Sky over Søe
 Han bærer sin lille Dronning.
 Sit gylde Baldhorn blæser han paa;
 Han ryster de gule Lokker.
 Det kan hver slumrende Sjæl forstaae;
 Det jubler fra Nattergalstruber smaa;
 Det dufter fra Villieklokker.

Titania svæver i Glands saa mild
 Som Straalen fra Maanernes Klober.
 I Alfernes Dands ved Lysfugle = Ild
 Hun favner Morganas Broder.
 Da er der Fred i Naturens Bryst:
 Hver Smaablomst nikker og neier;
 Hvert Træ, hver Bust og hvert Siv faaer Røst;
 Paa dandsende Bølger sjunger med Lyst
 Hver Lustning om Kjærligheds Seier.

Alfepoesien.

Oberon svang sig op paa mit Skjød;

Der sad han med Spiir og Krone.

Titania sad paa Giærpuden blød,

Paa Guldfasanvingens Throne.

Oberon rysted sin gyldne Lok;

Hans Krone faldt mig i Haanden.

Glad sang den dandsende Alfeflok;

Men dybt jeg røstes i Aanden.

Det var som Kronen, jeg holdt i Haand,

Var hele Naturens Hjerte;

Det var som det gyldne magiske Baand

Omsluttet al Fryd og Smerte.

Oberon gav mig sin Herkerstav;

Hans Spiir var en Lotusstængel:

Min Sjæl mig syntes et bundløst Hav,

Og Hjertet en mægtig Engel.

Oberon gav sin Dronning et Nis;
 Hun fløi fra sin Guldfuglthrone.
 Hun smilede med sølsomt Maanestinsblik;
 I Luften hun svang sin Krone.
 Og Kronen blev til et Regnbueslør;
 Det fløi mellem Jord og Himmel.
 Det aldrig stued mit Die før
 Saa deilig en Farvebrimmel.

Det aldrig stued mit Die før
 Elig Pragt mellem Jord og Himmel:
 Igjennem det flyvende Regnbueslør
 Der skinned en Særshyn = Brimmel.
 I Lyseglands slagred der Piger smaa
 Med Stjerner paa Sommerfuglvinger.
 Det var som jeg alle Guds Engle saae;
 Det Klang som Sphæresang klinger.

Og det var Oberons Horn, som Klang;
 Han stod paa mit Skjød og blæste.
 Det var som hele Naturen sang;
 I Drengens Dine jeg læste:
 De tindred med tusind Stjerners Gld
 Med tusinde Maaners Flamme.
 Den mægtige Klang, snart dyb, snart mild,
 Udvided mit Hjertekammer.

Mig syntes den hele Verden sang,
 Og selv jeg høit maatte sjunge.
 Det var som min Røst i Skyerne klang;
 Hvert Vaand var løst fra min Tunge.
 Men Sangen med hele Naturens Røst,
 Hiin Sphærefang uden Lige —
 Den steg fra den skønneste Skjønnes Bryst —
 Den klang fra Morganas Rige.

Alfespøgen.

Dagenes rullende Strøm bortgik;
 Forglemt var Kamptidens Luer.
 Forglemt var Heltenes Daad og Skik;
 Da brast et Slør ved Titantias Nis:
 Jeg studsed og saae med smilende Blik
 En Leir af Kæmper som Fluor.

Jeg saae, hvor Klippen takked sig steil,
 I Maanelys Spindelværts = Telte.
 Paa Søen blev Guldsmedvinger til Seil;
 Mit Øie saae i et magist Speil
 Et Spil af Kæmpers pudsig Feil,
 Udført af Puslingehelte.

De snapped Oberon Hornet af Haand;
 De satte det bagvendt for Munden.
 De smælded med Svøbe; de klapped med Waand;
 Hver Hornet indaanded sin stjemtende Aand;
 Da løsned Naturens Luner hvert Waand,
 Og Spøgen blev broget i Lunden.

Paa Hovedet dandsed Vætternes Hær ;

Forvandlet var Alle til Gjæffe.

Der valsed Smaaharer med Harnisk og Sværd,

Og Pindsvinet neied med Viste og Fjær.

Godmodigt i venlige Sommeratstjær

Klang Latter fra Bust og fra Hække.

Den bagvendte Verden forlystet en Stund.

Smaastjælmerne tog jeg paa Armen ;

Glet Ingen de saared i Gjæffenes Lund.

Men da satte Oberon Hornet til Mund ;

Morgana sang Lunernes Brimmel i Blund —

Og Hjertet sig løstet i Varmen.

Titania Sløret mod Stjernerne svang ;

Dybt Oberon blæste i Skoven.

Flux alle Smaaalfers saa nydelig sprang,

Og Fuglene jubled, og Kilderne sang,

I Skoven det sused, i Skyen det klang,

Og Fiskene leged i Boven.

Morgana hæved i Natten sin Røst

Med Toner fra Livsstrømmens Kilde.

Det klang som fra Kjærligheds evige Kyst —

Da bæved hvert Hjerte af saligste Lyst ;

Hvert Lune blev fromt i Naturens Bryst ;

De spøgende Alfes blev stille.

Hvilen hos Morgana.

Sad jeg ved Morganas Side paa den undersfulde De,
 Lytted jeg til hendes Tale ved den dybe klare Søe,
 Saae jeg i den Skjønnes Dine, hvor et Hav af Tanker
 laae —

Runde Tidens Hjul udrullet, dog det syntes stille staae.
 Og som Kjærnen samlet gemmer Egens Blad og Blomst
 og Green,

Alle Tanker i min Hjerne sammenslynged sig i een.
 Alle Ønster i mit Hjerte, alle Haab og alle Gavn
 Sammensmelted og opløstes i den ene Tankes Favn.
 Det var Fred foruden Lige; det var en lykkelig Ro;
 Det var Hvile, det var Stilhed, som vi hørte Græsset
 groe.

Det var som Alverdenspulsen i mit eget Hjerte slog;
 Det var som Naturen aanded, naar hun salig Aande
 drog.

I hvert Ord fra hendes Læbe aanded Sjælen af en
 Tid,
 Med den store Aandens Villie, som udpræges i dens
 Tid.

Hvad de tusind Slægters Sjæle efterstræbe ubevidst,
 Blev en Tankesol af Straaler, som udvælded af en
 Gnist.

Og jeg saae hvad selv jeg vilde; hun blev Storhedstan-
 kens Dolk,

Som udfolder sig til Klarhed i mit Liv og i mit Folk.

Holger ved Mindernes Kilde.

Hvor Oberen lever, hiin Hjerterigets Drot,
 Og Titania Synernes Dronning,
 Jeg mødtes paa Morganas vidunderlige Slot
 Med Artur hiin herlige Konning.

Vi Daadskraften øved; vi reed i mægtig Dyst.
 Hver Dag vandt vi Hæder og Krands.
 Hver Nat der klinged Harper i Lunden med stor Lyst;
 Da saae vi paa Alfernes Dands.

Og Dagene bortsvang sig med Dieblikkets Flugt;
 Og Nætternes Fryd havde Binger.
 Den hele Verden eier dog intet Liv saa smukt;
 Men brat, som en Sang, det bortklinger.

Urhundreder bortfløi; jeg mærked ei dertil;
 Da stod jeg en Øvel ved en Kilde.
 Jeg lytted til Bovernes underlige Spil:
 De hvisted saa venlige milde.

Jeg bød mit Hoved; jeg aned dog et Savn;
 End bar jeg Forglemmelsens Krone:
 Jeg husted end ikke mit gamle danske Navn;
 Sært rørte mig Vølgernes Tone.

Det var mig som de hvisted om hvad jeg havde glemt.
 Min Guldbrands var trillet i Boven —
 Brat vaagned hvert Minde, som var i Sjælen glemt,
 Om Danmark og Jæfsejordsstoven.

Jeg mindedes Carolus og Ridderskabets Flor,
 Og alle de Kjære, som døde;
 Jeg husted paa mit Navn, og min Længsel blev stor —
 Da klang det som Windharper lode.

Jeg hørte Morgana; men ei jeg hende saae;
 Mig farned usynlige Arme:
 "Nu Limen er kommen; tilbage skal du gaae,
 "Hvor Folkenes Livsbølger larme."

"Paany skal du vandre til mægtig Idræt hen;
 "Dit Folk skal gjenkjende din Stemme.
 "Men glemmer det dig atter, jeg farnet dig igjen;
 "Hvor Aanden har Liv, har du hjemme."

Forsvundet var Slottet; som Skyer foer det hen;
 Og Skibet sig vugged paa Sandet.
 Ud stød jeg min Snekke; jeg seiled bort igjen —
 Jeg seiled med Fædrenelandet.

Holger Danskes Tilbagekomst.

Jeg foer til Idræt; jeg foer til Strid;
 Høit sang jeg atter paa Havet:
 Det Liv, der drev mig til Manddomsliid,
 Var ei med Secler begravet.

Ved Vænd mig flirred mit gamle Sværd,
 Og Lovestjeldet paa Armen;
 En Skat jeg dog eied, fuldmere værd:
 Den var jeg lønlig i Varmen.

Jeg havde seet, paa Merganas De,
 Tilbunds i Naturens Sjæle,
 Og hvad der i Verden aldrig kan døe
 Fik dybest i Hjertet Mæle.

Det kaldte mig til udødelig Færd
 Paa Verdens Der og Have,
 Med Haand og Tunge, med Aand og Sværd,
 Trods Tidens Orme og Grave.

Mig fulgte de store Liders Land

Fra Keiser Carolus' Dage.

Klenodet, mig laantes af Alfahaand,

Skjönt kaldte Livet tilbage.

Jeg gjemte til herligst Syn hver Stund

Titantias Slør ved Barmen.

Naar Oberonshornet klang for min Mund,

Til Lener blev Hjertevarmen.

I Franken jeg landede med Sværd i Haand;

Derom gik Sagn gjennem Liden.

Den døende Gnist af Riddernes Land

Udsluktes fast aldrig siden.

Til Danmark foer jeg med Sværd og Skjold,

Med Oberonshornet for Munden;

Glad Dansten saae mig paa Hav, paa Vold,

Og altid i Hædersstunden.

Med store Knud jeg til Bretland foer;

Jeg stred, hvor Volmerne stred.

Jeg fulgte den største Dronning i Nord

Og Helten paa Colberger = Hede.

Blandt Thingmænd reed jeg paa skumhvid Hest,
 Godt Raad jeg dem hvisted i Øret.
 De Nordens Skjalde, jeg undte bedst,
 Jeg laante Hornet og Sløret.

Lidt seiled jeg til Magnetoen hen,
 Naar Jdrætstider var omme;
 Jeg kom dog hvert hundred Aar igjen,
 Naar Frænder ventede mit Komme.

Da sidst jeg stod paa Danrigets Bang,
 Jeg hilfed Drotten hiin milde,
 Hvis Røst blandt løste Sjæle mig Klang
 Meeft danst fra Lidernes Kilde.

Naar Livet blomstrer i Danstfens Sind,
 Og Sangen paa Folkets Lunge,
 Fuldklar jeg træder i Livet ind,
 Og Skjaldene om mig sjunge.

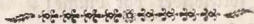
Mit Navn hver Bonde kjender endnu,
 Og glad jeg rækker ham Haanden.
 Med Lyft jeg kommer mit Liv ihu:
 Jeg lever med Folkeaanden.

Du veed det, Landsmand! jeg er ei død;

Med Kraft jeg kommer tilbage:

Jeg er din fuldtroe Hjælper i Nød

Paa Dannemarks gamle Dage.

Sanges Ord.

I.

Hjemmet. Udgang i Verden.

	Side
Siften til Frænderne	5
Holger paa Kampesien	7
Fordum og nu	8
Sanges Fugl	9
Holgers Sang om hans Moder	10
Holger Danfæds Bugge	12
Barndomsdrømme	14
Heerne ved Holgers Bugge	15
Knelsen i Guderlunden	17
Holgers Sang om Wittekind	19
Holgers Bortsendelse	22
Daaben i Rhin	24
Skriveren og Keiserens Datter	26

II.

Holgers Ungdom.

	Eide
Holgers første Bedrift	31
Holger Danstes Bro	34
Holger og den indiske Fyrste	35
Holger og Prindsesse Gloriant	38
Glæden i Fængslet	40
Holgers Liv i Fængslet	41
Det Skjønnefte	43
Gloriants Priis	44
Holger Danste og Burmand	46
Holgers Besøg i Keiserleiren	49
Kroningsdagen	52
Brudeparret	53
Trylleslottet	55

III.

Heltelivet.

Holger Danstes Bei	59
Keiser Carl	61
De tolv Tæbninger	63
Baabenhvile	65
Triumphdagen	66

	Side
Løftet i Leiren	68
Holgers Unger	72
Rolands Forbøn	74
Holger i Hungerstaarnet	76
Den fangne Holger i Spanieland	78
Kampen med Maurerne	81
Seiersfesten i Saragoſſa	83
Ronceval	85
Rolands Sværd	93
Erkebisp Turpin	95
De elleve Tævnings Lørdag	97

IV.

Holger i Norden og Østen.

Holgers Drlov og Hjemkomst	101
Holger i Offerlunden	103
Nattebesøget paa Kongsgaarden	105
Holger Danſtes Mærke	108
Holgers Bortreise	109
Holger paa Valfartſkibet	112
Østerlide	114
Holger i det hellige Land	117
Paradiſſhaab	119
Reiſen til Bamyan	120

	Side
Holger hos Thrst Carvel	124
Felttoget i Orienten	126
Seierskrandsen	128
Afskeden i Bamyan	129

V.

Gjenoplivelsen.

Holgers Farvel til hans Tid	133
Holgers Sang om Livet	135
Det lukkede Land	137
Reisen til Vidunderlandet	139
Festen paa Ahalun	145
Alfepoesien	147
Alfespøgen	150
Evilen hos Morgana	152
Holger ved Mindernes Kilde	154
Holger Danstes Tilbagekomst	157

Rettelser.

Side 31 Linie 6	Avarens læs: Barbarers
— 32 — 2	Avaren læs: de Vantro
— 34 — 5	Avaren læs: Barbaren

Følgende af Professor Inge mann udgivne Skrifter
 paa mit Forlag, ere nedsatte i Prisen, og faaes
 for den her vedtegnede.

Baldemar den Store og hans Mænd, heftet 2 Kbd. = Mk.

Valdemar Seier, 3 Dele, heftet 5 — = —

Erik Menved, 3 Dele, heftet 5 — = —

Kong Erik og de Fredløse, 2 Dele, heftet . 4 — = —

Prinds Otto af Danmark, 2 Dele, heftet . 4 — = —

Dronning Margarete, heftet 1 — 3 —

Blade af Jerusalems Skomagers Lommebog
 heftet = — 3 —

Tre Fortællinger: Varulven, Den levende
 Døde, Corsicaneren, heftet . . . = — 3 —

Smaadigte og Rejseminder, heftet . . . 1 — = —

Guldre: Gaverne, eller Ole Navnløses Lev-
 nets = Eventyr, forfattet af ham
 selv, heftet 1 — = —

Seidelin,

Store Kjøbmagergade No. 65.

S. 139 SHAN 611040
TITELBLAD SHAN 511035

